

**Oriveden helluntaiseurakunnassa syksyllä 2016 pidetyn
raamattutuntisarjan puhemuistiinpanot aiheesta**

Iisak ja Jaakob – mitä voimme oppia uskosta ja Jumalasta heidän kauttaan?

Tilaisuudet:

ke 19.10. klo 18

to 20.10. klo 18

pe 21.10. klo 18

su 23.10. klo 11

Veikko Nieminen

SISÄLTÖ

1. Mitä voimme oppi uskosta ja Jumalasta Iisakin kautta?.....	3
1.1. Iisak ihmisenä – kuin yhtenä meistä	3
1.1.1. Yleistä Iisakista	3
1.1.2. Mitä Iisakin syntymä opettaa, mistä se puhuu?	3
1.1.3. Iisakin Jumala antaa uhrimielen.....	5
1.1.4. Iisakin Jumala lahjoittaa kaiken Kristuksessa.....	6
1.1.5. Tulee säilyttää ja enentää saamaansa perintöä.....	7
1.1.6. Rukouksen kautta tie hedelmällisyyteen ja lupauksiin	9
1.1.7. Halu antaa esikoissiuuauus Eesaulle vastoin Herran tahtoa	10
1.1.8. Iisakin elämässä näkyi isänsä Aabrahamin hyviä valintoja.....	11
1.1.8.1. Lähettää poikansa hakemaan vaimon sukunsa luota.....	11
1.1.8.2. Elämässä näkyviä muita hyviä valintoja.....	11
1.1.9. Iisakin elämässä toistui Aabrahamin huonoja valintoja.....	12
1.1.9.1. Halu mennä Egyptiin	12
1.1.9.2. Valehteli vaimonsa olevan sisarensa.....	12
1.1.9.3. Puolueellinen suhtautuminen lapsiinsa	13
1.2. Iisak Kristuksen esikuvana.....	14
1.2.1. Iisak lupauksen poika.....	14
1.2.2. Iisak uhrikaritsa.....	15
1.2.2.1. Uhraaminen ja kotiin palaaminen	15
1.2.2.2. Seurauksia uhraamisesta	18
1.2.3. Iisak ylkänä	20
2. Mitä voimme oppia uskosta ja Jumalasta Jaakobin kautta?.....	21
2.1. Jaakobin syntymä, lapsuus ja nuoruus	21
2.1.1. Syntymä	21
2.1.2. Lapsuus ja nuoruus.....	22
2.2. Jaakobin suvussa kulkevia hyviä ratkaisuja.....	22
2.3. Jaakobin suvussa kulkevia huonoja käytäntöjä.....	23
2.4. Jaakobin väärät teot luvatus saamiseksi	24
2.5. Kuritusta Jaakobin elämässä	24
2.6. Jaakobin Jabbok-virran paini	25
2.7. Jaakobin vanhuus ja poislähtö.....	28
2.7.1. Rohkaisun ja lohdutuksen välittäjänä	28
2.7.2. Perinnön jakajana.....	29
2.7.3. Profeetallisen siunauksen välittäjänä	29
2.7.3.1. Siunaa Joosefin kaksi poikaa	30
2.7.3.2. Siunaa 12 poikaansa.....	31
2.7.4. Elinpäivät määrättyt	31
2.7.5. Kävi kuollessaan levollisena vuoteeseensa.....	32
2.7.6. Tuli otetuksi heimonsa tykö	32
2.7.7. Vietiin kuninkaallisissa vaunuilla leposijaansa.....	32
2.7.8. Meni heimonsa tykö puimatantereen kautta	33

ke 19.10. klo 18

Melkein päivälleen 3 vuotta sitten (ke 23.10. – pe 25.10. ja su 27.10.2013) aloitin tältä paikalta Orivedellä ensimmäisen raamattuviikkoni lukemalla sanat *"Minä olen sinun isäsi Jumala, Aabrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala."* (2. Moos 3:6). Näillä sanoilla orjantappurapensaassa ollut Jumala esitteli itsensä Moosekselle kutsuessaan tämän Egyptin orjuudessa olevan kansansa vapauttajaksi.

Nämä kolme miestä, Aabraham, Iisak ja Jaakob, edustavat mitä erilaisempia Jumalan lapsia. Yksi heistä olisi liian vähän, sillä me kaikki emme voi samaistua Aabrahamiin, vaan joistakin löytyy enemmän Iisakin kaltaisuutta tai Jaakobin kaltaisuutta. Tarvitaan siis kolme hyvin erilaista miestä, jotta jokainen löytäisi sen, johon voisi samaistua.

Samoin Jumala vain Aabrahamin Jumalana antaisi liian yksipuolisen kuvan Hänestä, siksi Jumala ilmaisee olevansa myös Iisakin ja Jaakobin Jumala, jotta me voisimme paremmin kokea Jumalan olevan myös minun Jumalani.

Kolme vuotta sitten puhuin Aabrahamista ja Aabrahamin Jumalasta ja nyt tällä seitsemännellä Oriveden raamattuviikolla jatkan siitä, mihin tuolloin jäimme eli katsomme Iisakia ja Jaakobia ja sitä, mitä me voimme oppia uskosta ja Jumalasta heidän kauttaan.

1. Mitä voimme oppi uskosta ja Jumalasta Iisakin kautta?

1.1. Iisak ihmisenä – kuin yhtenä meistä

1.1.1. Yleistä Iisakista

Kolmesta patriarkasta, Aabrahamista, Iisakista ja Jaakobista, tiedämme vähiten Iisakista, vaikka hän eli heistä kaikkein pisimpään (Aabraham 175 v, 25:7; Iisak 180 v, 35:28; Jaakob 147 v, 47:28). Ehkä syy kerronnan niukkuuteen on siinä, että Iisak oli hiljainen, hiukan väistyvä ihminen, joka ei tehnyt monia mainittavia asioita – UT:kin mainitsee vain yhden hänen uskontekonsa, poikiensa Jaakobin ja Eesaun siunaamisen (Hepr 11:20). Kuitenkin Iisak kantoi eteen tulleet koettelemukset kärsivällisesti: Hän antoi ääneti isänsä Aabrahamin uhrata hänet Moorialla (22:9), hän kesti kärsivällisesti vaimonsa Rebekan lapsettomuutta 20 vuotta (25:21) ja luvussa 26 hän muutti filistealaisten ajamana hiljaisesti ja riitaa haastamatta muualla. Jumalasuhteessaan hän tyytyy kertaamaan niitä lupauksia, joita Herra oli Aabrahamille antanut ja hän säilytti upeasti isältään saamansa perinnön ja välitti sen jälkipolvelle toimien näin siltana Aabrahamin ja Jaakobin välillä. Ja Jumala oli juuri tällaisen Iisakinkin Jumala.

Iisakin tavoin tänä päivänä on monia ihmisiä, jotka elävät hiljaisessa kuuliaisuudessa Herraan eivätkä soita torvea palvelutehtävästään eivätkä nouse otsikoihin eikä heistä kirjoiteta laajoja elämänkertoja. He eivät tuo seurakuntaelämään uusia voimallisia avauksia, mutta säilyttävät sen hyvän, mikä ovat edelliseltä sukupolvelta saaneet ...

Ja Jumala on myös kaikkien tällaisten hieman arjen harmaudessa elävien Iisakielujen Jumala.

Tämän pelkistetyn yleiskatsauksen jälkeen katsomme Iisakia vähän tarkemmin.

1.1.2. Mitä Iisakin syntymä opettaa, mistä se puhuu?

Jumala kutsui Aabrahamin lähtemään liikkeelle Kaldean Uurista (Apt 7:2-4) ja sittemmin jatkamaan kesken jäänyttä matkaansa Harranista siihen maahan, jonka Hän Aabrahamille osoittaisi (1. Moos 12:1-4). Kutsunsa yhteydessä Herra antoi vielä tuol-

loin lapsettomalle Aabrahamille lupauksen ”*minä teen sinusta suuren kansan*” (12:2). Aabrahamin vaimo Saara oli kuitenkin hedelmätön (11:30) ja perillistä ei alkanut kuu-
lua. Pariskunta jaksoi odottaa lupauksen täyttymystä 10 vuotta (16:3; Harranista läh-
tiessään Aabrahamin oli 75-vuotias, 12:4, ja Ismaelin syntyessä 86-vuotias, 16:16),
jonka jälkeen he päättivät ryhtyä itse toimiin: Saaran ehdotuksesta Aabraham yhtyi
orjattareensa Haagariin ja tämä synnytti Aabrahamille pojan, Ismaelin (16:1-4,15).

Miten me ihmiset olemmekaan monessakin asiassa hätäisiä saamaan sen, mikä
meille on luvattu. Sana kuitenkin neuvoo: ”*Sillä te tarvitsette kestäväisyyttä, tehdäk-
senne Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä luvattu on.*” (Hepr 10:36; 6:12).
Myöhemmin löydämme samaa malttamattomuutta Jaakobin elämässä.

Palataan Aabrahamiin. Ismael ei kuitenkaan ollut Jumalan lupaama Aabrahamin
siemen eikä perillinen, vaan kotoa pois ajettava (21:9-12). Lupauksen lapsen synty-
mä antoi vielä odottaa itseään 14 vuotta (16:6; 21:5). Ja näiden vuosien aikana luon-
nollinen syntyminen kävi entistä mahdottomammaksi: ikänsä hedelmätön Sara tuli
myös yli-ikäiseksi ja mikä ainakin yhtä pahaa, myös Aabraham tuli yli-ikäiseksi
(18:11-12; Room 4:19; Hepr 11:11-12).

Milloin sitten lupauksen lapsi, lisak, syntyi? Silloin, ja vasta silloin, kun kaikki inhimilli-
set mahdollisuudet olivat lopullisesti poissa, taakse jäänyttä elämää. Vasta silloin
Jumala herätti Aabrahamin ja Saaran kuolettuneesta tilasta ylösnousemusvoimallaan
(vrt. ”*jos ei nisun jyvää putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se kuolee,
niin se tuottaa paljon hedelmää*”, Joh 12:24; ”*se, minkä kylvät, ei virkkoa eloon, ellei
se ensin kuole!*”, 1. Kor 15:36) heissä olevan Jumalan lupaukseen kohdistuvan us-
konsa kautta:

19. *eikä hän heikontunut uskossansa, vaikka näki, että hänen ruumiinsa oli kuolettu-
nut - sillä hän oli jo noin satavuotias - ja että Saaran kohtu oli kuoletunut;*

20. *mutta Jumalan lupausta hän ei epäuskossa epäillyt, vaan vahvistui uskossa, an-
taen kunnian Jumalalle,*

21. *ja oli täysin varma siitä, että minkä Jumala on luvannut, sen hän voi myös täyttää.
(Room 4:19-21)*

11. *Uskon kautta sai Saarakin voimaa suvun perustamiseen, vieläpä yli-ikäisenä,
koska hän piti luotettavana sen, joka oli antanut lupauksen. (Hepr 11:11)*

Näille tapahtumille Paavali antaa meitä kaikkia koskettavan hengellisen selityksen lä-
hinnä Galatalaiskirjeen 4. luvussa, josta luemme muutamia jakeita:

24. *... nämä naiset ovat kaksi liittoa: toinen on Siinain vuorelta, joka synnyttää orjuu-
teen, ja se on Haagar;*

25. *sillä Haagar on Siinain vuori Arabiassa ja vastaa nykyistä Jerusalemiä, joka elää
orjuudessa lapsineen.*

26. *Mutta se Jerusalem, joka ylhäällä on, on vapaa, ja se on meidän äitimme.*

28. *Ja te, veljet, olette lupauksen lapsia, niinkuin lisak oli.*

31. *Niin me siis, veljet, emme ole orjattaren lapsia, vaan vapaan. (Gal 4:24-26,28,31)*

Paavali sanoo Haagarin orjattarena edustavan Siinain lakiliittoa kieltoineen ja käskyi-
neen ja hänen aikanaan elävää kirjanoppineiden ja fariseusten hallitsemaa Jerusa-
lemia, joka synnytti lain orjuuteen Ismael-sieluja. Laajemminkin voidaan sanoa: Is-
mael edustaa kaikkia niitä, jotka koettavat pystyttää laista tulee omaa vanhurskautta
eivätkä alistu Jumalan lahjavanhuskauden alle (Fil 3:9; Room 3:22-25;10:3). Lisäksi
Ismael edustaa luonnollista ihmistä, joka ”*ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen
on*” (1. Kor 2:14), uudestisyntymätöntä ihmistä, miehen tahdosta syntynyttä (Joh
1:13), lihan mukaan syntynyttä ihmistä (Gal 4:23,29), joka vainoa Herran omia ja joka
tulee poisajatuksia ja jäämään ilman taivaallista perintöä (1. Moos 21:10-12; 25:6) –

toteutuu: ”ettei liha ja veri voi periä Jumalan valtakuntaa, eikä katoavaisuus peri katoamattomuutta” (1. Kor 15:50; 6:9-10; Gal 5:19-21).

Saara taas ei-orjattarena vaan vapaana vaimona edustaa Kristus-kalliolle rakennettua (1. Kor 3:11) taivaallisenä Jerusalemiä (Ilm 21:9-10), UL:n seurakuntaa meidän äitinämme (Gal 4:26), joka synnyttää lisak-sieluja. Lisak edustaakin Hengen mukaan syntynyttä (4:29), lupauksen sanan siemenestä syntynyttä (1. Piet 1:23; Jaak 1:18; Room 9:8-9), uudestisyntyneitä ihmistä (Joh 3:3), Kristuksessa kaiken taivaallisen perivää Jumalan lasta, uskonisän Aabrahamin todellista lasta (1. Moos 24:36; 25:5; Room 4:11-12; 8:17; 9:7-9; 1. Kor 3:21-22).

Kääntymätön ihminen on aina Ismael-sielu, mutta uudestisyntynyt ihminen on aina lisak-sielu.

1.1.3. Iisakin Jumala antaa uhrimielen

9. Ja kun he olivat tulleet siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut, rakensi Aabraham siihen alttarin, latoi sille halot, satoi poikansa Iisakin ja pani hänet alttarille halkojen päälle. (22:9)

Aabraham eli Iisakin kanssa samaan aikaan 75 vuotta (21:5; 25:7) ja Jaakobinkin kanssa vielä 15 vuotta (25:20,26-27) ”asuen teltoissa Iisakin ja Jaakobin kanssa” (Hepr 11:9). On selvää, että noina vuosina Aabraham toteutti Herralta saamaansa tehtävää. Ja mikä tämä oli?

19. Sillä minä olen valinnut hänet, että hän käskisi lapsiansa ja perhettänsä, joka jää hänen jälkeensä, noudattamaan Herran tietä ja tekemään sitä, mikä vanhurskaus ja oikeus on, jotta Herra antaisi Aabrahamille tapahtua, mitä hän on hänelle luvannut.” (18:19)

Aabraham siis piti kodissaan kokoontuville lapsille ja nuorille pyhäkoulua ja nuorisopäiviä, jossa saattoi olla paljonkin lapsia ja nuoria. Aabrahamin kohdalla nimittäin jäi usein huomaamatta, että hänen leirikylässään ei syntynyt vain lisak ja Ismael ja sittemmin Eesau ja Jaakob, vaan siellä syntyi lukuisista palvelijoista ja palvelijattarista (vrt. 12:16; 13:7) satoja lapsia. Tämän osoittaa luku 14, missä Aabrahamin kerrotaan aseistaneen 318 kodissaan syntynyttä ja kouluttamaansa miestä ja voittaneensa heidän kanssaan neljän kuninkaan liittoutuman (14:14-16).

Aabraham oli siis pyhäkoulu- ja nuorisotyöntekijä ja vaikka opetuksen sisäpiiriin saattoikin muodostaa lisak (Ismael ilvehtijänä karkotettiin kotoa pois, 21:10s.) ja sittemmin myös Jaakob (Jaakob pysyi kotosalla, Eesau piti halpana esikoisuutensa ja oli ketojen, 25:27,34).

Yhtä kaikki Aabrahamin kodissa keskeinen puheenaihe oli miten kulkea Herran teitä, elää vanhurskaasti, tehdä oikeita tekoja ja valintoja – jotta Herran suuret lupaukset toteutuisivat Aabrahamin suvun keskuudessa.

Onko Herra ja Hänen sanansa osa meidän perheissämme käytävää keskustelua, vai olemmeko me ulkoistaneet sen kokonaan seurakuntamme huoleksi ja tehtäväksi? Näin ei saisi olla, sillä sanoohan Herra Mooseksenkin kautta meille kaikille:

18. Painakaa siis nämä minun sanani sydämeenne ja mieleenne ...

19. ja opettakaa ne lapsillenne, niin että puhut niistä kotona istuessasi ja tietä käydessäsi, maata pannelsasi ja ylös noustessasi. (5. Moos 11:19).

Palataan Iisakkiin. Noina yhdessäolon vuosina kylvettiin siis Iisakin sydämeen hyvä Jumalan sanan siemen, jonka kypsä hedelmä näkyi nyt lukemassamme jakeessa (22:9): siinä Iisak alistui Herran tahtoon antaen sitoa itsensä ja asettaa halkojen pääl-

le. Huomaa, että Iisak nuoren miehen ikään ehtineenä (tutkijoiden mukaan 17–20 -vuotias) olisi ollut riittävän voimakas estämään 120 vuotta vanhaa isäänsä tekemästä tätä hänelle, mutta hän alistui olemaan osa Jumalan suunnitelmaa, vaikka hänen järkensä ei tätä varmaankaan pystynyt selittämään. Näin Moorია ei ollut vain Aabrahamin uhritie, vaan se oli myös – painotan tätä – Iisakin uhritie, hänkin alistui tykönänsä Jumalan tahtoon.

Uhrtien kulkeminen tänäkin päivänä ei ole vain ihmisen oma luja päätös, vaan se on kuullun ja uskossa sydämissä sulatetun Jumalan sanan vaikutusta meissä (vrt. **Hepr 4:2**: ”*Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niinkuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat.*”). Ei ihminen käskemällä uhraa eikä antaudu uhriksi, mutta Pyhän Henki ja Jumala sana voivat saada sen aikaan: ”*sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi*” (**Fil 2:13**).

Jos Aabrahamin Jumala vaikuttaa sen, että ollaan valmiita luovuttamaan Jumalalle kaikkein rakkainkin, kuten Aabraham rakkaan ainokaisen poikansa Iisakin, niin Iisakin Jumala vaikuttaa antautuvaa mieltä astua ja alistua itse Herran alttarille, kuten Iisak teki. Ja Herra haluaa olla meille sekä Aabrahamin Jumala että Iisakin Jumala.

Palaamme tähän Moorian uhuriin myöhemmin katsoessamme Iisakia Kristuksen esikuvana.

1.1.4. Iisakin Jumala lahjoittaa kaiken Kristuksessa

35. *Herra on suuresti siunannut minun herraani (Aabrahamia), niin että hänestä on tullut mahtava mies; hän on antanut hänelle pikkukarjaa ja raavaskarjaa, hopeata ja kultaa, palvelijoita ja palvelijattaria, kameleja ja aaseja.*

36. *Ja Saara, herrani vaimo, on vanhalla iällänsä synnyttänyt herralleni pojan; ja tälle hän on antanut kaiken omaisuutensa. (24:35-36; 25:5)*

Herran siunaamana Aabrahamista tuli hyvin rikas ja mahtava mies. Iisakilla oli taas onni syntyä tähän rikkaaseen kotiin. Aabraham oli hankkinut tämän kaiken, kun taas Iisak poikana sai tämän kaiken itselleen lahjana ja perintönä ilman omaa ansioitaan ja hän sai elää rikasta ja yltäkyläistä elämää näiden keskellä. Kaikki oli nyt hänen.

Eikö Iisak ole tässä hyvä kuva meistä? Mekin olemme taivaallisen Isän lapsina syntyneet rikkaaseen kotiin ja perheeseen ja mitä tästä on seurannut?

17. *Mutta jos olemme lapsia, niin olemme myöskin perillisiä, Jumalan perillisiä ja Kristuksen kansaperillisiä (Room 8:17,32) – ja näin ilman omaa ansiotamme, sillä: "mitä sinulla on, jota et ole lahjaksi saanut?" (1. Kor 4:7)*

17. *Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valkeuksien Isältä (Jaak 1:17)*

3. *Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa*

5. *edeltäpäin määräten meidät lapseuteen, hänen yhteyteensä Jeesuksen Kristuksen kautta, ...*

6. *... minkä hän on lahjoittanut meille siinä rakastetussa,*

7. *jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.*

11. *Hänessä me myös olemme saaneet perintöosan ...*

13. *Hänessä on teihinkin ... uskoviksi tultuanne pantu luvatus Pyhän Hengen sinetti,*

14. *sen, joka on meidän perintömme vakuutena ... (Ef 1:3,5-7,11,13-14)*

Niin kuin Abraham lahjoitti kaiken omaisuutensa pojalleen Iisakille, samoin Iisakin Jumala lahjoittaa meille Hänen lapsilleen kaikki taivaan rikkaudet Kristuksessa Jeesuksessa – ja tähän kuuluu kaikki: syntien anteeksisaaminen, kerran saatava täydellinen terveys, kirkastettu ruumis, perille pääseminen, asunto taivaassa jne., jne.

1.1.5. Tulee säilyttää ja enentää saamaansa perintöä

14. Ja hänellä oli laumoittain sekä pikkukarjaa että raavaskarjaa ja paljon palvelijoita, niin että filistealaiset alkoivat kadehtia häntä.

15. Ja filistealaiset tukkivat kaikki ne kaivot, jotka hänen isänsä palvelijat olivat kaivaneet hänen isänsä Abrahamin päivinä, ja täyttivät ne mullalla.

18. Ja Iisak kaivatti uudelleen auki ne vesikaivot, jotka hänen isänsä Abrahamin päivinä olivat kaivetut, mutta jotka filistealaiset olivat Abrahamin kuoltua tukkineet... (26:14-15,18; jakeissa 19-22 ja 25 mainitut kaivot olivat mitä ilmeisemmin alkuaan Abrahamin kaivattamia, mm. Beerseban kaivo, 21:30-31)

Iisakin tahto säilyttää isältään saamansa näkyy ehkä parhaiten siinä, miten hän toimi Abrahamilta perimiensä kaivojen kanssa. Kuivassa Lähi-idässä makea vesi nousee arvoon arvaamattomaan, koska se on ihmisten ja karjan elinehto (syys- ja kevätsaateet huolehtivat kasveista, 5. Moos 11:14; Jooel 2:23-26) ja näin se on ollut ainainen kilpailujen ja kiistojen aiheuttaja. Näin oli nytkin Iisakin kohdalla: filistealaiset olivat kateudesta tukkineet Abrahamin kaivamat mutta Iisakin perimät kaivot. Mutta pitääkseen ihmiset hengissä ja säilyttääkseen isältään perimänsä karjan Iisak kaivatti nämä kaivot uudelleen auki.

Meidänkin tulee säilyttää kaikki Jumalalta saamamme, ja meidän tulee säilyttää myös se raamatullinen hyvä, jonka olemme saaneet vanhemmalta sukupolvelta oppia. Tällainen on esim. uskovien kaste. Se on kaivo, jota jatkuvasti hämmennetään ja täytetään mullalla, yritetään tehdä tarpeettomaksi, uskontuloon kuulumattomaksi, kuin harkinnanvaraiseksi, jonka kanssa kukin saa tehdä mitä haluaa. Mutta pitäkäämme tämänkin kaivo selkeänä kastetotuutta julistaen niin kuin menneinä vuosikymmeninä, kuitenkin ketään haukkumatta ja mollaamatta – tällöin Herra siunaus lepää toimintamme yllä. ”Osta totuutta, älä myy” sitä (Snl 23:23).

Laajemmin ajatellen kaiken Jumalalta saamamme säilymisen ehtona on, että meillä on katkeamaton yhteys Kristuksessa avattuun elävän veden lähteeseen (Joh 4:10), PH:n virvoittaviin vesiin (Joh 7:37-39) ja Jumalan sanaan puhtaana vetenä (Ef 5:26).

Mutta Iisak ei ollut vain säilyttäjä, vaan hän oli enemmän:

12. Ja Iisak kylvi siinä maassa ja sai sinä vuonna satakertaisesti, sillä Herra siunasi häntä.

13. Ja hän rikastui ja hyötyi hyötymistään, kunnes hänestä tuli hyvin rikas.

14. Ja hänellä oli laumoittain sekä pikkukarjaa että raavaskarjaa ja paljon palvelijoita... (26:12-14)

Viljelijänä Iisak kylvi oikeaa siementä hyvään maahan saaden satakertaisen sadon. Ja auki kaivamiensa kaivojen ansioista hänen perinnöksi saamansa karjalaumat lisääntyivät lisääntymistään. Iisak oli perintönsä kautta rikas, mutta hänestä tuli uutteruutensa ja Herran siunauksen kautta vieläkin rikkaampi, ”hyvin rikas” (26:13). Hän ikään kuin asioi isältään saamallaan ja sai sen tuottamaan voittoa.

Matteuksen evankeliumin luvussa 25 Jeesus kertoi miehestä – itse asiassa Hän puhuu siinä itsestään –, joka

14. ... matkusti muille maille: hän kutsui palvelijansa ja uskoi heille omaisuutensa;
 15. yhdelle hän antoi viisi leiviskää, toiselle kaksi ja kolmannelle yhden, kullekin hänen kykynsä mukaan, ja lähti muille maille.
 16. Se, joka oli saanut viisi leiviskää, meni kohta ja asioitsi niillä ja voitti toiset viisi leiviskää.
 17. Samoin kaksi leiviskää saanut voitti toiset kaksi.
 18. Mutta yhden leiviskän saanut meni pois ja kaivoi kuopan maahan ja kätki siihen herransa rahan.
 19. Pitkän ajan kuluttua näiden palvelijain herra palasi ja ryhtyi tilintekoon heidän kanssansa. (**Matt 25:14-19**).

Tämä 19. jae kertoo Jeesuksen paluusta ja meidän joutumisesta Kristuksen tuomioistuimen eteen tilintekoon siitä, miten me olemme asioineet Häneltä saamallamme.

Viisi leiviskää saanut oli asiointinsa kautta voittanut toiset viisi leiviskää ja kaksi leiviskää saanut oli voittanut toiset kaksi leiviskää ja heille sanottiin: ”Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.” (**25:21,23**). Sitten tuli yhden leiviskän saanut ja mitä hän sanoi? ”Peloissani minä menin ja kätkin sinun leiviskäsi maahan; katso, tässä on omasi” (**25:25**). Hän ei ollut asioinut millään tavalla saamallaan leiviskällä, vaan säilytti sitä maahan kätkettynä ja nyt hän oli palauttamassa samaansa leiviskää takaisin.

Mitä hänen herransa sanoi? ”Sinä paha ja laiska palvelija ... Sinun olisi siis pitänyt jättää minun rahani rahanvaihtajille, niin minä tultuani olisin saanut omani takaisin korkoineen.” (**25:26-27**) ja herra määräsi hänet ulos pimeyteen heitettäväksi (25:30).

Meistä jokainen on saanut kykyjemme mukaisen määrä taivaallisia leivisköjä (talentteja) ja kukin on vastuussa – ei siitä, mitä kaveri on saanut, vaan – siitä, mitä hän on saanut. Pietari kirjoittaa:

10. *Palvelkaa toisianne (tuottaa lisää), kukin sillä armolahjalla, minkä on saanut, Jumalan moninaisen armon hyvinä huoneenhaltijoina.*
 11. *Jos joku puhuu, puhukoon niinkuin Jumalan sanoja; jos joku palvelee, palvelkoon sen voiman mukaan, minkä Jumala antaa, että Jumala tulisi kaikessa kirkastetuksi Jeesuksen Kristuksen kautta. (1. Piet 4:10-11)*

Ja Paavali täydentää:

6. *ja meillä on erilaisia armolahjoja sen armon mukaan, mikä meille on annettu (Room 12:6)*
 4. *Armolahjat ovat moninaiset, mutta Henki on sama;*
 5. *ja seurakuntavirat ovat moninaiset, mutta Herra on sama;*
 6. *ja voimavaikutukset ovat moninaiset, mutta Jumala, joka kaikki kaikissa vaikuttaa, on sama.*
 7. *Mutta kullekin annetaan Hengen ilmoitus yhteiseksi hyödyksi (tuottaa lisää) (1. Kor 12:4-7)*
 12. *Samoin tekin, koska tavoittelette henkilahjoja, niin pyrkikää seurakunnan rakennukseksi (tuottaa lisää) saamaan niitä runsaasti. (14:12)*

[Huomaa, että yhden leiviskän saanutkin sai Herralta työmiehen 20 vuoden palkan (1 talentti = 6000 denaria eli päiväpalkkaa!!) eli suunnattoman summan. Vähäisinkin mitä taivas meille antaa, on suurta ja valtavaa.]

Ajatus Jeesuksen kertomuksessa on siis se, että jokainen on saanut oman mittansa mukaisesti leivisköjä, kukaan ei ole jäänyt ilman. Ja toiseksi se, että jokaisen tulisi asioida saamallaan leivisköillä (ei naapurin!). Kun olemme esim. uudestisyntymisessä saaneet uuden elämän, niin Jumalan tarkoitus on, että me emme piilotele sitä it-

seemme kätkien eli kuin maahan kätkien (ruumiimme on maan tomua), vaan käymme voittamaan sieluja Herralle, palvelemme saamillamme armolahjoilla seurakunnassa toisia auttaen ja rakentaen ja näin lahjamme vaikutus laajenee – näin me asioimme saamillamme leivisköillä ja ne alkavat lisääntyä.

Iisak ei vain säilyttänyt saamaansa, vaan lisäsi sitä uutteruutensa ja Herran siunauksen avulla – ja tämä sama meidänkin tulee tehdä!

1.1.6. Rukouksen kautta tie hedelmällisyyteen ja lupauksiin

21. Ja Iisak rukoili Herraa vaimonsa puolesta, sillä tämä oli hedelmätön. Ja Herra kuuli hänen rukouksensa, ja hänen vaimonsa Rebekka tuli raskaaksi. (25:21)

Aabraham jaksoi odottaa Jumalan lupaamaa perillistä 10 vuotta ja sen jälkeen yhtyi vaimonsa kehotuksesta orjattareen Haagariin (12:4; 16:16). Mutta nyt on nostettava hattua Iisakille: Kun hän oli 20 vuotta (25:20,26) kasvokkain saman lapsettomuuskoetuksen edessä, hän ei langennut Aabrahamin tavoin yhtymään orjattareen eikä hän ottanut Jaakobin tavoin itselleen useampaa vaimoa saadakseen lapsia. Ei, vaan hän pysyi Jumalan luomisessaan asettamassa periaatteessa olla yhden vaimon miehenä ja hän kääntyi helppojen ratkaisujen sijaan rukouksessa Jumalan puoleen lupauksiin vedoten, sillä hänhän oli omin korvin kuullut Herran enkelin huutavan – huusi jotta Iisakkikin varmasti kuulisi sen! (vrt. Stefanus huusi suurella äänellä "*Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!*") jotta vaatteita vartioiva Sauluskin kuulisi nämä sanat, **Apt 7:60**) – Moorialla hänen uhraamisensa jälkeen:

17. minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi valtaavat vihollistensa portit. (22:17)

Koska Iisak oli Aabrahamin ainut poika (Ismael ei kuulunut Messias-sukuun, 21:12), tämä lupaus tarkoitti, että Iisakille täytyi Messias-suvun jatkumiseksi syntyä miehinen perillinen. Ja tästä lupauksesta Iisak luonnollisesti piti tiukasti kiinni ja tämä uskonasenne oli hänen rukouksensa perusta. Mutta ei vain Iisakilla ollut uskonasetnetta lapsen syntymän suhteen, vaan Paavalin mukaan myös Iisakin vaimo, Rebekka, tarrautui noina pitkinä odotuksen vuosina uskonotteellaan tähän samaan lupaukseen (Room 9:9-10). Ja Herra kuuli Iisakin rukouksen.

Vaikka seurakunta-äiti monista Jumalan lupauksista huolimatta olisi tilapäisesti hedelmätön, herätystä ei olisi, älkäämme koskaan jäsenmäärämme lisäämiseksi langetko samoihin vippaskonsteihin, mitä maailma käyttää jäsenhankinnassaan, älkäämme avartako elämää ja seurakuntaan johtavaa ahdasta porttia (Matt 7:13-14) tinkimällä totuuksista ja raamatullisista periaatteista, vaan pysykäämme Sanan pohjalla ja käykäämme Hänen lupauksiinsa vedoten rukoilemaan ja taistelemaan herätyksen puolesta. Oikea, aito herätys tulee meillekin vain tätä kautta.

Tätä rukouksen kautta lapsen saanut Iisak on meille opettaa.

Iisakin rukouksessa hedelmättömän vaimonsa puolesta heijastuu myös Kristuksen esirukous Isän edessä Hänen seurakuntansa hedelmällisyyden puolesta.

Yksi sivuhuomio. Ismael oli hedelmällinen ilman rukoustakin (25:12-18). Tämä puhuu siitä, miten "*lihan teot ovat ilmeiset*" (**Gal 5:18**) ja miten liha on voimakas, hedelmällinen ja lisääntymiskykyinen ilman rukoustakin! Ja jopa niin, että mitä vähemmän rukousta, sitä runsaammin lihan teot tulevat näkyviin.

1.1.7. Halu antaa esikoissiunaus Eesaulle vastoin Herran tahtoa

Iisakista kerrottujen hyvien asioiden jälkeen tulee nyt hänestä huonompi asia:

1. *Kun Iisak oli tullut vanhaksi ja hänen silmänsä olivat hämärtyneet, niin ettei hän enää voinut nähdä, kutsui hän Eesaun, vanhemman poikansa, ja sanoi hänelle: "Poikani!" Tämä vastasi hänelle: "Tässä olen."*
2. *Niin hän sanoi: "Katso, minä olen tullut vanhaksi enkä tiedä, milloin kuolen."*
3. *Ota siis aseesi, viinesi ja jousesi, ja mene kedolle ja pyydystä minulle riistaa."*
4. *Ja laita minulle herkkuruoka, minun mieliruokani, ja tuo se syödäkseni, että minä siunaisin sinut, ennenkuin kuolen." (27:1-4)*

Eesau oli arojen mies ja taitava metsästäjä (25:27) eikä tässä itsessään ollut mitään pahaa, mutta tämä näyttää johtaneen siihen, että hän ei ollut ilmeisesti läsnä saamassa Aabrahamilta Sanan opetusta ja hänestä tulikin haureellinen ja epäpyhä (Hepr 12:16), esikoisuuttaan halpana pitävä (25:34).

Iisakin herkkuruokaa oli taas Eesaun metsästämä riista eikä tässä itsessään ollut mitään pahaa, sillä antoihan Jumala heti vedenpaisumuksen jälkeen myös eläimen lihan ihmiselle ravinnoksi (9:3). Mutta pahan tästä teki se, että tämän riistan tähden "Iisak rakasti enemmän Eesautta" kuin Jaakobia (25:28) ja tämä ylikorostunut mieliteko sokaisi hänen silmänsä näkemästä Eesaun epähengellisiä valintoja ja sulki hänen korvansa kuulemasta Herran lausumaa ilmoitusta esikoisuuden antamisesta Jaakobille (25:23). Ja niin hän valmistautui antamaan esikoissiunauksen Eesaulle, täysin väärälle henkilölle. Tämä tosin ei onnistunut, kuten muistamme, ja vaikka Iisak olisi onnistunutkin antamaan siunauksensa Jaakobin sijaan Eesaulle, niin taivas ei olisi siihen yhtynyt eikä tämä siunaus oikeasti olisi Eesaun ylle laskeutunut.

Iisakin teko tulee varoituksena: seurakunnassa henkilöitä tehtäviin ja virkoihin siunattaessa valintaa ei saisi ohjata ihmismielipiteet eikä mieltymykset, ei lahjomiset (niitäkin on nähty), sukulaissuhteet eikä sinällään maalliset oppiarvotkaan, vaan aina olisi vaivaakin nähden löydettävä tehtävään Jumalan edeskatsoma ja armoittama henkilö. No tämä on useasti helpommin sanottu, kun tehty.

Ulkomuistista lisäämme tähän sen, kuinka Rebekka toimi tässä tilanteessa: Hän tiesi esikoisuusasiassa Herran mielen saamansa ilmoituksen kautta (25:23) ja kun hän nyt näki Iisakin aikeet antaa siunaus Jumalan sanan vastaisesti Eesaulle, hän ryhtyi petollisiin ja valheellisiin toimiin pakottaen Jaakobinkin siihen mukaan (27:5s.). Tämän seurauksena harhautettu Iisak antoi Eesaulle tarkoittamansa siunauksen erehdyksessä Jaakobille.

Uudelleen, saiko Jaakob tässä kaipaamansa siunauksen? Ei, ei saanut. Jos Jaakob ei keittolautasella saanut ostettua Eesaulta esikoisuutta, sillä kuinka ihminen voi myydä sellaista, mitä hänellä ei ole, eikä Jaakob saanut esikoissiunausta myöskään petollisesti Iisakin käsien alla ollessaan – nämä molemmat hän sai vasta reilut 20 vuotta myöhemmin (katsomme tätä Jaakobin elämän yhteydessä). Jumala ei tarvitse tahtonsa toteuttamisessa petosta eikä valhetta, vaan tästä on aina ikävät seuraukset. Ja niinpä koko Iisakin perhe joutui näiden tekojen tähden vaikeuksiin, erityisesti Jaakob sai kantaa näiden seurauksia vuosikymmeniä, kuten tulemme myöhemmin näkemään.

to 20.10. klo 18

1.1.8. Iisakin elämässä näkyi isänsä Aabrahamin hyviä valintoja

1.1.8.1. Lähettää poikansa hakemaan vaimon sukunsa luota

1. Silloin Iisak kutsui Jaakobin ja siunasi hänet; hän käski häntä ja sanoi hänelle: "Älä ota vaimoksesi ketään Kanaanin tyttäristä,

2. vaan nouse ja mene Mesopotamiaan, isoisäsi Betuelin kotiin, ja ota sieltä itsellesi vaimo enosi Laabanin tyttäristä.

5. Niin Iisak lähetti Jaakobin matkalle, ja hän lähti Mesopotamiaan Laabanin luo, joka oli aramilaisen Betuelin poika ja Rebekan, Jaakobin ja Eesaun äidin, veli. (28:1-2,5)

Aabraham oli aikoinaan lähettänyt palvelijansa noutamaan pojalleen Iisakille vaimoa seuraavin saatesanoin:

3. Minä vannotan sinua Herran, taivaan ja maan Jumalan, kautta, ettet ota pojalleni vaimoa kanaanilaisten tyttäristä, joiden keskuudessa minä asun,

4. vaan menet minun omaan maahani ja sukuni luo ja otat sieltä vaimon pojalleni Iisakille." (24:3-4)

Iisak päätti toimia poikansa Jakobin suhteen isänsä Aabrahamin hengellisen ratkaisun tavoin – tosin vaimonsa Rebekan vaatimuksesta (27:46). Näemme, miten isien ja äitien, jopa isoisien ja isoäitien hengelliset ratkaisut saavat sijaa heidän lastensa ja lastenlastensa elämässä. Ole sinä tällainen äiti ja isä, pappa ja mummi. Elämäsi hyvät valinnat tuottavat siunausta jälkipolvellesi.

Tähän sisältyy myös käytännön opetus ja periaate. Niin kuin Iisakin ja Jaakobin vaimot tuli hakea ja ottaa oman sukunsa keskeltä, ei egyptiläisten tyttäristä kuten Ismaelin vaimo (21:21), eikä heettiläisten tyttäristä kuten Eesaun vaimo (27:46; 28:9), samoin uskovaisen tulee katsoa aviopuolionsa, ei uskomattomien joukosta, vaan uskovaisten keskuudesta:

14. Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa; sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä?

15. Ja miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa? (2. Kor 6:14-15)

Mutta tämä ei tarkoita sitä, että jos toinen aviopuoliso tulee uskoon, niin silloin tulee erota, ei ollenkaan:

12. Mutta muille sanon minä, eikä Herra: jos jollakin veljellä on vaimo, joka ei usko, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, niin älköön mies häntä hyljätkö;

13. samoin älköön vaimokaan, jos hänellä on mies, joka ei usko, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, hyljätkö miestänsä. (1. Kor 7:12-13)

Uskovaisen ei ole siis oikein avioitua uskomattoman kanssa, mutta uskoontulonsa jälkeen hän voi ja hänen tulee puoleltaan jatkaa avioliittoa uskomattoman puolionsa kanssa eikä olla aloitteellinen avioeroon.

On myös väärin purkaa avioliitto pelkästään sosiaalietuuksien saamisen tähden – tätäkin tapahtuu.

1.1.8.2. Elämässä näkyviä muita hyviä valintoja

Iisakin elämässä näkyi muitakin kuin Aabrahamilta perittyjä hyviä asioita, mutta katsoimme näitä myöhemmin Jaakobin elämää käsitellessämme.

1.1.9. Iisakin elämässä toistui Aabrahamin huonoja valintoja

On valitettavaa, että ei vain hyvä siemen idä lastemme ja lastenlastemme elämässä, vaan myös huonot ratkaisumme alkavat herkästi näkymään heidän valinnoissaan, erityisesti silloin, kun he ovat valvomattomia ja kylmällä paikalla, tai kulkevat peräti luopiona (huom. isien pahat teot kostautuvat lapsille, jotka vihaavat Herraa, mutta Herran rakastava elämä katkaisee pahan kierteen asianomaisen kohdalta, 2. Moos 20:5-6).

Katsomme kuin meille varoitukseksi joitakin Aabrahamin vääriä valintoja, jotka sittemmin näkyivät hänen poikansa Iisakin elämässä.

1.1.9.1. Halu mennä Egyptiin

1. *Mutta maahan tuli nälänhätä, toinen kuin se nälänhätä, joka oli ollut aikaisemmin, Aabrahamin päivinä. Silloin Iisak meni Abimelekin, filistealaisten kuninkaan, luo Gerariin.*

2. *Ja Herra ilmestyi hänelle ja sanoi: "Älä mene Egyptiin, vaan jää asumaan maahan, jonka minä sinulle sanon.*

3. *Oleskele muukalaisena tässä maassa (26:1-3)*

Kun tekstissä mainittu ensimmäinen nälänhätä kohtasi Kanaanin maata, jätti Abraham Herran hänelle osoittaman maan ja meni Egyptiin (12:10). Tämä matka oli tosin taloudellinen menestystarina (12:13,16; 13:2), mutta hengellisesti katastrofaalinen: matkalla Abraham pelkäsi tulevansa Egyptissä tapetuksi kauniin vaimonsa tähden ja siksi käski Saaraa sanomaan itseään vain Aabrahamin sisareksi (12:13; Saara oli Aabrahamin isän tytär mutta ei hänen äitinsä tytär, 20:12) ja niinpä Saara vietiin faraon hoviin ja farao otti hänet vaimoksensa (12:19; Saara suurella todennäköisyydellä menetti koskemattomuutensa). Lisäksi Aabrahamin ei kerrota rakentaneen Egyptissä ainuttakaan alttaria ja tältä matkalta lähti hänen mukaansa mm. Haagar, josta ja jonka pojasta Ismaelista tuli Aabrahamin suvulle paljon harmia – ja arabikansojen kautta vielä tähän päivään saakka.

Kun vastaava nälänhätä kohtasi Iisakia lukemissamme jakeissa, hänkin oli jo kuin isänsä esimerkin innoittamana matkalla Egyptiin, joka tunnettiin vilja-aittana, ja oli jo Kanaanin maan etelärajalla, Gerarissa, mutta siellä Herra ilmestyi hänelle ja kielsi menemästä Egyptiin muistuttaen häntä Kanaanin maan antamisesta hänelle ja hänen jälkeläisilleen ja pyysi häntä asumaan muukalaisena siinä maassa (26:3).

Miten helposti Aabrahamin väärä ratkaisu saikaan sijaa Iisakin elämässä.

Meidänkään ei ole oikein koettelemuksien ja vaikeuksien tullessa jättää kutsumuksemme paikan, sitä paikkaa, minkä Herra on meille antanut, ja siirtyä toisaalle, missä elämä näyttäisi olevan helpompaa. Näin toimien me tuottaisimme murhetta Jumalalle ja myös näyttäisimme huonoa esimerkkiä meitä seuraaville.

1.1.9.2. Valehteli vaimonsa olevan sisarensa

7. *Ja kun sen paikkakunnan miehet kysyivät hänen vaimostansa, sanoi hän: "Hän on minun sisareni". Hän näet pelkäsi sanoa: "Hän on minun vaimoni", sillä hän ajatteli: "Nuo miehet voivat tappa minut Rebekan tähden, sillä hän on näöltään kaunis".*

8. *Kun hän oli viipynyt siellä jonkun aikaa, niin tapahtui, että Abimelek, filistealaisten kuningas, kerran katsellessaan ulos akkunasta näki Iisakin hyväilevän vaimoansa.*

9. *Niin Abimelek kutsutti Iisakin ja sanoi: "Katso, hänhän on sinun vaimosi! Miksi olet sanonut: 'Hän on minun sisareni'?" Iisak vastasi hänelle: "Minä ajattelin, että minut muuten ehkä tapetaan hänen tähtensä".*

10. Abimelek sanoi: "Mitä oletkaan meille tehnyt! Kuinka helposti olisikaan voinut tapahtua, että joku kansasta olisi maannut sinun vaimosi kanssa, ja niin sinä olisit saattanut meidät syyhyn!" (26:7-10)

Näimme edellä, miten Aabraham meni Egyptiin ja matkalla (12:11), ehkä juuri Gererissa, hän pyysi vaimoaan sanomaan olevansa vain hänen sisarensa (12:13). Vuosia myöhemmin Aabraham syyllistyi toistamiseen samaan valheeseen ja missä? Juuri Gerasissa (20:2). Elämässä on näin: Missä kerran olet antanut periksi, siinä helposti annat toistamiseen periksi, kerran tehdystä tulee helposti tapa ja tottumus, kerran hiihdetty latu ohjaa sukset helposti samaan uraan. Siksi jo ensimmäisen kerran väärin tekemistä, sanomista ja laiminlyöntiä tulee välttää viimeiseen asti.

Palataan lisakkiin. Hän ei jatkanut matkaansa Gerarista Egyptiin, mutta siellä hänen isänsä puolivalhe muuttui hänen suussaan täysvalheeksi: hänkin tapetuksi tulemisen pelossa kutsui kaunista vaimoaan, Rebekkaa, sisarekseen.

Miksi Aabraham pelkäsi Egyptissä tulevansa tapetuksi ja miksi lisak pelkäsi tulevansa tapetuksi, sillä eihän heillä kummallakaan ollut vielä tuossa vaiheessa poikaa, jonka kautta Herra oli vannonut suvun jatkuvan; kuolemanpelko oli siis silkkaa epäuskoa Herran sanoja kohtaan. Ja vielä: lisakin täytyi tietää isänsä valheen seuraukset, mutta sen sijaan, että hän olisi oppinut niiden kautta karttamaan pahaa, hän toisti isänsä synnin. Ja vielä niin, että isän puolitotuudesta (20:12) kasvoi hänen suussaan täysvalhe.

Miten helposti vanhempien huonot ratkaisut saavatkaan sijaa lasten elämässä silloin, kun he ovat valvomattomia ja kylmällä paikalla, tai kulkevat peräti luopion teitä. Pojan suksi ohjautuu niin helposti isän hiihtämään latuun.

1.1.9.3. Puolueellinen suhtautuminen lapsiinsa

28. Lisak rakasti enemmän Eesauta, sillä hän söi mielellänsä metsänriistaa, mutta Rebekka rakasti enemmän Jaakobia. (25:28)

Aabrahamin perheessä pojat, Ismael ja lisak, olivat eriarvoisessa asemassa – tosin Ismael oli orjattaren poika ja lisak vapaan vaimon poika. Sama puolueellisuus näkyi lisakin perheessä vieläkin räikeämmin: Eesau ja Jaakob olivat sama isän ja äidin poikia, itseasiassa kaksosia, mutta isä lisak rakasti enemmän Eesauta ja äiti Rebekka puolestaan enemmän Jaakobia. Tämä oli yksi syy, miksi pojat eivät tulleet toimeen keskenään, Eesau alkoi jopa vihata Jaakobia ja teki mielessään päätöksen tappaa hänet (27:41-42) myös lisakin halu antaa Eesaulle esikoissiunaus oli seurausta tästä samasta.

Tämä osoittaa, miten lapsuudessa koetut virheet, esim. kasvatusvirheet, toistuvat niin helposti tulevan oman perheen elämässä. Siksi vaeltakaamme isinä ja äiteinä vaakaasti ei vain itsemme vaan myös omien lastemme ja lastenlastemme tähden.

Erityisesti seurakuntaperheessä kaikkien tulee saada tasapuolista kohtelua. Saarnaajien ja muiden silmäätekevien lapset eivät saa olla etuoikeutettumpia kuin kenenkään muunkaan lapset jne. Varakkaita ja koulutettuja ei tule suosia köyhempien ja vain kansakoulun käyneiden kustannuksella. Paavali kirjoittaa:

28. Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa. (Gal 3:28)

1.2. Iisak Kristuksen esikuvana

Olemme puhuneet Iisakista kuin yhtenä meistä uskon isän Aabrahamin lapsina (Room 4:16; 1. Piet 3:6), mutta muutamissa elämäntilanteissa Iisak heijastaa erityisen selvästi myös Kristusta, on yksi Hänen esikuvahenkilöistään. Seuraavaksi katsoimme Iisakia tästä näkökulmasta.

1.2.1. Iisak lupauksen poika

(1) Raamatussa vain harvan syntymä on kerrottu ja ennustettu etukäteen, mutta Iisakin syntymä ja se, että Aabrahamin siunaus tulee välittymään hänen kauttaan, oli kerrottu etukäteen lukuisia kertoja (1. Moos 12:2; 13:15,16; 15:18; 17:19; ...).

Tämä poikkeava etukäteisilmoittelu antoi viitteen siitä, että niin kuin Jumala oli toiminnut Iisakin suhteen, Hän toimisi todellisen Aabrahamin Siemenen, Kristuksen (Gal 3:16) kohdalla: Hän tulisi ilmoittamaan etukäteen Kristuksen syntymästä ja tehtävästä satojen profetioiden, vertauskuvien ja esikuvien kautta jopa niin tarkasti, että Psalmin kirjoittaja saattoi sanoa etukäteen kuin Kristuksen suulla (vrt. Apt 1:16 PH puhui Daavidin suun kautta; 4:25 Kristus puhui PH:ssä Daavidin suun kautta): "*Katso, minä tulen; kirjakääröön (= VT:iin) on kirjoitettu, mitä minun on tehtävä*" (Ps 40:8). Ja niinpä UT perusteleekin tekoja, joita Hän teki ja mitä Hänelle tehtiin, ilmaisulla, "*että kirjoitukset kävisivät toteen*" (Matt 26:54,56; Mark 14:49; ...), "*että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta*" (Matt 1:22; 2:15,23; 4:14; 8:17; ...), "*Hänestä kaikki profeetat todistavat*" (Apt 10:43) ja "*Ja hän (Jeesus) alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu.*" (Luuk 24:27,44).

Jos Iisak oli lukuisten ennustusten toteutuma ja Aabrahamin siunauksien kanava, niin Kristuksesta voidaan sanoa vielä enemmän: koko VT puhuu Hänestä, Hän on Kirjoitusten täyttymys ja niiden sisältö (Matt 5:17), ja kaikki taivaallinen siunaus (mm. Aabrahamin siunaus, Gal 3:14!) tulee meille Kristuksen kautta (Ef 1:3).

(2) Lisäksi Raamatussa vain muutama henkilö, jonka nimen Jumala määräsi etukäteen – ja Iisak oli yksi heistä. Jumala sanoi Aabrahamille: "*Totisesti, sinun vaimosi Saara synnyttää sinulle pojan, ja sinun on pantava hänen nimekseen Iisak*" (17:19).

Juuri näin Jumala toimi myös Jeesus-lapsen kohdalla. Herra antoi etukäteen sekä Marialle että Joosefille syntyvän pojan nimen: "*sinun on annettava hänelle nimi Jeesus*" (Luuk 1:31; Matt 1:21).

(3) Mutta Jumala ei puhunut vain Iisakin syntymästä etukäteen eikä antanut hänelle vain nimeä etukäteen, vaan Iisak syntyi täsmälleen Jumalan ennalta ilmoittamana aikana: "*Ja Saara tuli raskaaksi ja synnytti Abrahamille pojan... juuri sinä aikana, jonka Jumala oli hänelle sanonut*" (21:2)

Mutta eikö tämä ollut totta vielä voimallisemmin Jeesuksen kohdalla, sanotaanhan: "*Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan*" (Gal 4:4).

(4) Iisakin syntymään liittyi myös paljon yliluonnollista, sillä hänen äitinsä oli hedelmätön ja jo yli-ikäinen ja myös hänen isänsä oli suvun jatkamista ajatellen kuolettunut (Hepr 11:11-12). Mutta he voittivat epäuskonsa ja pitivät lopulta uskossa kiinni Juma-

lan lupauksesta ja tämä herätti heidät kuin kuolemasta uuteen elämään tehden pojan syntymän mahdolliseksi (Room 4:19-22; Hepr 11:11-12).

Tämä valmisti tietä vielä suuremmalle Jumalan sanan aikaansaamalle ihmeelle:

14. ...*Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan...* (**Jes 7:14**).

34. *Niin Maria sanoi enkelille: "Kuinka tämä voi tapahtua, kun minä en miehestä mitään tiedä?"*

35. *Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: "Pyhä Henki tulee sinun päällesi, ja Korkeimman voima varjoaa sinut; sentähden myös se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi.* (**Luuk 1:34-35**)

Jeesuksen neitseestä syntyminen oli ehdottoman välttämätöntä: ilman sitä Hänkin olisi ollut vain yksi langenneen Aadamin suvun jäsen eikä olisi kelvannut kenellekään sijaisuhriksi.

Yhteenvetona näistä neljästä kohdasta voidaan sanoa, että VT:ssa ei ole ketään toista henkilö kuin Iisak, jonka syntymään voitaisiin liittää näin paljon asioita – ja hän näin onkin oikeutettu ennakkokuva Kristusta.

1.2.2. Iisak uhrikaritsa

Jos edellä kerrottuja syntymään liittyviä tapahtumia ei oteta lukuun, missä elämänsä yksittäisessä vaiheessa Iisak selvimmin heijastaa Kristusta? Tähän lienee vain yksi vastaus: luvussa 22, missä hänet uhraataan Moorialla.

Kuinka me parhaiten heijastamme Kristusta? Käymällä oma Moorian tiemme eli nöyryyttämällä itsemme Kristuksen tavoin (Fil 2:5 s.), "*antamalla ruumiimme eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi*" (**Room 12:1**), kulkemalla hedelmää tuottavan nisunjyvän tien (Joh 12:24-26), kieltämällä itsemme ja ottamalla joka päivä ristimme Jeesusta seuraten (Luuk 9:23).

1.2.2.1. Uhraaminen ja kotiin palaaminen

2. *Ja hän sanoi: "Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon."* (**22:2**).

"Ota Iisak... ja mene"

Asetelma oli selvä: isä kuljetti poikaansa ja poika seurasi kuuliaisena isäänsä.

Vastaavasti evankeliumien lehdiltä voimme havaita, kuinka taivaallinen Isä kuljetti Poikaansa tämän maanpäällisen vaelluksensa ajan ("*ei... katsonut saaliikseen olla Jumalan kaltainen*", **Fil 2:6**): Isä sanoi, mitä tuli puhua (Joh 3:32; 8:38), Isä näytti teot, jotka tuli tehdä (Joh 5:19-20; Ps 40:8-9) ja Isä ohjasi, mihin tuli mennä (**Joh 4:4**). Erityisesti tämä näkyi Getsemanessa: "*Isäni, jos mahdollista on, niin menkään minulta pois tämä malja; ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä*" (**Matt 26:39**) – ja Isän tahto oli viedä Poika Golgatalle ja Poika alistui tähän mielellään.

"ainokainen poikasi"

Vaikka Aabrahamilla oli ennen Iisakin syntymää yksi poika, Ismael, Iisakia kutsuttiin silti Aabrahamin ainokaiseksi pojaksi (22:2; Hepr 11:17) – ja tämä oli profeetallista: vaikka enkeleitä kutsuttiin Jumalan pojiksi (Job 1:6; 2:1; 38:7), vaikka Adamia (Luuk 3:38) ja Israelin kansaa sanottiin Jumalan pojaksi (Hoos 11:1; 2. Moos 4:22) ja vaikka meitä uskovaisia kutsutaan Jumalan lapsiksi (Matt 5:9; 1. Joh 3:1), niin taivaallisella

Isällä oli ja on sanan varsinaisessa mielessä vain yksi Poika, ainokainen Poika, Jeesus Kristus: "*Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa...*" (**Joh 1:14; 3:16**).

"jota rakastat"

Tämä on ensimmäinen kerta, kun Raamattu käyttää "*rakastaa*" -sanaa – ja missä yhteydessä: kerrottaessa isän syvästä ja taivaaseen asti näkyvästä rakkaudesta poikaansa.

Kysymys: Milloin UT käyttää ensimmäisen kerran "*rakas / rakastaa*" – sanaa? Juuri siinä kohdin, missä taivaallinen Isä ilmaisee rakkautensa Poikaansa: "*Ja katso, taivaasta kuului ääni, joka sanoi: 'Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt.'*" (**Matt 3:17**). Eikä tämä yhtäläisyys ole sattumaa, vaan se sitoo nämä kaksi tapahtumaa toisiinsa.

"mene... ja uhraa hänet"

Aabrahamin ja Iisakin matkalla oli vain yksi tarkoitus: uhrata poika alttarilla. Vastavasti Jumalan Pojan, Jeesuksen, Isän kodista lähtemiselle oli yksi päätarkoitus: Poika tuli uhrata alttarilla (Hepr 10:4-7).

"mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä vuorella, jonka minä sinulle sanon"

Moorian maan käsitti Jerusalemin ympäristöineen ja Temppelevuorta kutsuttiinkin Moorian vuoreksi (2. Aik 3:1), joka oli perimätiedon mukaan Iisakin uhripaikka.

Ja kun aikanaan tuli kysymykseen missä taivaallinen Isä uhraisi oman Poikansa, Jeesus sanoi itseensä viitaten: "*ei sovi, että profeetta saa surmansa muualla kuin Jerusalemissa*" (**Luuk 13:33**). Näin sekä Abraham että Isä Jumala uhrasivat poikansa vuorella Moorian maassa.

4. Kolmantena päivänä Abraham nosti silmänsä ja näki sen paikan kaukaa.

5. Silloin Abraham sanoi palvelijoilleen: "*Jääkää tähän aasin kanssa. Minä ja poika menemme tuonne rukoilemaan; sitten me palaamme luoksenne.*"

6. ... ja niin he astuivat molemmat yhdessä. (**22:4-6**)

Kun lähestyttiin määränpäättä, aasi jätettiin, palvelijat jätettiin, isä ja poika jatkoivat matkaa kahdestaan.

Jeesuksen ratsastaessa aasilla Jerusalemiin kansa ympäröi häntä ja opetuslapset kulkivat Hänen kanssaan, mutta kun lähestyttiin määränpäättä, aasi jätettiin, kansanjoukot hajaantuivat ja opetuslapset pakenivat – ja Isä ja Poika jatkoivat matkaa kahdestaan. Jeesus sanoikin jo etukäteen:

32. *Katso, tulee hetki ja on jo tullut, jona teidät hajotetaan kukin tahollensa ja te jätätte minut yksin; en minä kuitenkaan yksin ole, sillä Isä on minun kanssani.* (**Joh 16:32**) ⇒ sovitus- ja lunastustyössä ei ole mukana meidän osuuttamme!

"sitten me palaamme luoksenne" (j. 5)

Nämä olivat Abrahamin sanat eron hetkellä palvelijoilleen. Oliko tämä yritys peitellä tosiasioita? Ei ollut, vaan nämä sanat osoittavat Abrahamin uskon Iisakin kuolleista herättämiseen: "*sillä hän päätti, että Jumala on voimallinen kuolleistakin herättämään* (Iisakin); *ja sen vertauskuvana hän saikin hänet takaisin*" (**Hepr 11:19**).

Aabraham julisti siis palvelijoilleen etukäteen Iisakin ylösnousemussanomaa. Samoin Jeesus julisti useasti edeltä käsin opetuslapsilleen (Isän antamin sanoin) omaa ylösnousemustaan ja paluutaan heidän luokseen (Joh 16:20-22).

Mitä me tiedämme uhritiestä sen jälkeen, kun palvelijat olivat jääneet matkasta?

"uhraa hänet... vuorella" (j. 2) ⇒ tie kohosi ylöspäin, se oli näin raskas

"Aabraham nosti silmänsä ja näki sen paikan kaukaa" (j. 4) ⇒ tie oli pitkä

"otti polttouhripuut ja sälytti ne poikansa Iisakin selkään" (j. 6) ⇒ taakka oli raskas

Tie uhripaikalle oli näin Iisakille taakan alla kulkemista, ylämäkeen kiipeämistä, pitkän matkan taittamista.

Juuri tällainen oli Kristuksen tie Getsemanesta Golgatalle: pilkan, pahoinpitelyn, ristin ja raskaan syntikuorman alla uuvuttavaa kulkemista, tuskien tietä.

Mutta vielä uudelleen:

6. Ja Aabraham otti polttouhripuut ja sälytti ne poikansa Iisakin selkään... (j. 6)

Kuka oli kantanut taakkaa tähän saakka? Ei Aabraham, koska hänhän otti ne joltakin toiselta, ei Iisak, koska ne vasta nyt sälytettiin hänelle, ei aasi: eikö se oltu satuloitu ratsastamista varten (arvattavasti juuri vanhaa Aabrahamia varten). Ketkä olivat näin taakankantajia? Ne kaksi palvelijaa, heitä tarvittiin matkalle juuri sitä varten (vrt. Joos 9:23; 2. Aik 2:2).

Mitä tässä siis tapahtui? Taakankantajan vaihdos! Palvelijat vapautuivat taakastaan, koska isä otti ne heiltä pois ja sälytti ne poikansa kannettavaksi. Viimeisen matk-osuuden Iisak kulki kantaen taakkaa, joiden päälle hänet sittemmin sidottiin.

Kärsimyshistoriaan on kirjoitettu: *"Ja kantaen itse omaa ristiänsä hän meni ulos..." (Joh 19:17)*. Mutta risti oli vain näkyvä taakka, varsinaisesti Hänen taakkanaan olivat meidän syntimme ja pahat tekemme, sairautemme ja kipumme, ne Hän kantoi *"ruumiissansa ristinpuuhun"* (Jes 53:4,11; **1. Piet 2:24**).

Tämä oli maailmankaikkeuden suurin ja ratkaisevin taakankantajan vaihdos! Se avasi ja avaa meille mahdollisuuden vapautua taakoistamme! Kirjoitettu on *"heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen"* (**1. Piet 5:7**). Eikä tämä koske vain huoliamme ja murheitamme, vaan myös meidän syntejämme ja rikkomuksiamme, kipujamme ja sairauksiamme: kaiken me voimme sälyttää Hänen päällemme... Ja jos tässä ajassa jokin sairauden taakka jää päällemme, niin Kristuksen tullessa me vapaudumme niistä kaikista!

9. ... satoi poikansa Iisakin ja pani hänet alttarille halkojen päälle. (22:9)

Iisak oli tuolloin jo sen ikäinen, että olisi halutessaan pystynyt vastustamaan isänsä aikeita, mutta hän ei tehnyt niin, vaan ääneti hän antoi sitoa itsensä ja tulla asetetuksi halkojen päälle. Tämä oli näin myös Iisakin uhritie, hänkin alistui Jumalan suunnitelmiin, hänkin oli valmis antamaan henkensä alttarille. Iisakissa toteutui Jeesuksesta lausuttu:

7. Häntä piinattiin, ja hän alistui siihen eikä suutansa avannut; niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään, niinkuin lammas, joka ääneti keritsijänsä edessä, niin ei hän suutansa avannut. (Jes 53:7)

17. Sentähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisain. (Joh 10:17)

13. Niin Aabraham nosti silmänsä ja huomasi takanansa oinaan, joka oli sarvistaan takertunut pensaikkoon. Ja Aabraham meni, otti oinaan ja uhrasi sen polttouhriksi poikansa sijasta. (22:13) – ja myöhemmin Aabraham yhdessä poikansa Iisakin kanssa palaa kotiinsa (22:19)

On eri lähestymistapoja tässä tapahtuneelle uhraamiskänteelle, mutta pysyn alkuperäisessä tarkastelukulmassa, sillä Raamatussa on esimerkkejä siitä, miten useampi uhri yhdessä kuvaavat Kristuksen yhtä uhria – kukin niistä täydentää omalta puoleltaan Kristuksen kaiken kattavaa uhria. Näin oli mm. suurena sovintopäivänä (3. Moos 16) ja näin on myös tässä luvussa 22:

Ensiksi Iisak kuvaa Kristusta Isän rakkaana Poikana, joka kantoi uhripaikalle, Golgatalle, meidän taakkamme, syntimme ja sairautemme ja joka alistui taivaallisen Isän tahtoon.

Tämän jälkeen teurastettu ja alttarilla poltettu oinas kuvaa henkensä antanutta ja ”suloisena tuoksuna” edestämme uhrattua Kristusta.

Ja lopuksi vuorelta elävänä ja onnellisena palvelijoiden luokse ja isän kotiin palaava Iisak kuvaan ylösnoussutta Kristusta, joka ilmestyi Hänet jättäneille opetuslapsilleen ja nousi taivaaseen Isän luo.

1.2.2.2. Seurauksia uhraamisesta

16. Minä vannon itse kauttani, sanoo Herra: Sentähden että tämän teit etkä kieltänyt minulta ainokaista poikaasi,

17. minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi valtaavat vihollistensa portit.

18. Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä, sentähden että olit minun äänelleni kuuliainen. (22:16-18)

“... teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi” (j. 17)

Ilman Moorian uhria Aabrahamin luonnolliset jälkeläiset olisivat jääneet ilmeisesti vähäisen heimon asteelle, mutta Moorian uhrin perusteella tulevan siunauksen seurauksena jälkeläistensä luku kasvoi ja on kasvanut suureksi kansaksi.

Vielä voimallisemmin vastaava lainalaisuus näkyy uskonisän Aabrahamin hengellisten lapsien eli meidän uskovaisten määrässä: Ilman Golgatan uhria ja ylösnousemusta me kaikki olisimme vielä synneissämme (1. Kor 15:17), mutta uhrin kautta taivaassa on kerran suuri valkopukuisten joukko ... (Ilm 7:9-10).

“... kuin taivaan tähdet” (j. 17)

En näe, että tässä puhutaan vain lukumäärästä, vaan myös siitä, millaisia Aabrahamin jälkeläiset tulevat olemaan. Voisimme lukea VT:sta monistakin Aabrahamin jälkeläisistä, jotka loistivat taivaallista valoa pakanuuden pimeyden keskellä, kuten Daniel ja hänen kolme ystävänsä.

Myös meille Raamattuun on kirjoitettu: "joiden joukossa te loistatte niinkuin tähdet maailmassa, tarjolla pitäessänne elämän sanaa" (Fil 2:15-16). Sinä ja minä voimme loistaa tähtinä Kristus-valoa maailman pimeään yöhön ja johdattaa ihmisiä Kristuksen luokse niin kuin tähti johdatti itämaan tietäjät Jeesuksen luokse (vrt. Matt 2:2,9). Se on meidänkin tehtävämme ja sen me voimme tehdä – koska uhri Golgatalle on annettu.

"... kuin hiekka, joka on meren rannalla" (j. 17)

En näe, että tässäkään puhutaan vain lukumäärästä, vaan myös siitä, millaisia Aabrahamin jälkeläiset tulevat olemaan. No mitä Raamattu sanoo merestä ja hiekasta meren rannalla?

"jumalattomat ovat kuin kuohuva meri, joka ei voi tyyntyä" (Jes 57:20)

"olen pannut hiekan meren rajaksi... jonka ylitse se ei pääse ja vaikka se kuinka kuohuu, ei se mitään voi, ja vaikka se aallot pauhaavat, eivät ne sen ylitse pääse" (Jer 5:22).

Jälleen voisimme lukea VT:sta Aabrahamin jälkeläisistä, jotka asettivat rajoja ympärillään vallitsevalle jumalattomuudelle (*"jotka... pitivät vanhurskautta voimassa"*, **Hepr 11:33**), mutta tärkeintä on huomata, että juuri meidän pitäisi olla Aabrahamin lapsina hiekkana meren rannalla patoamassa pahan valtaa ja voimaa niin omassa elämässämme, perheemme elämässä kuin ympäristössämme. Ja tämä on mahdollista koska Kristus voitti Golgatalla, niin mekin voimme voittaa.

"... sinun jälkeläisesi valtaavat vihollistensa portit" (j. 17)

VT:ssa kerrotaan useista Aabrahamin suvun suurista sankareista ...

33. jotka uskon kautta kukistivat valtakuntia,..., saivat kokea lupauksien toteutumista, tukkivat jalopeurain kidat,

34. sammuttivat tulen voiman, pääsivät miekanteriä pakoön, voimistuivat heikkoudesta, tulivat väkeviksi sodassa, ajoivat pakoön muukalaisten sotajoukot. (Hepr 11:33-34).

Mutta Kristuksen voittoisan ristintyön kautta myös me yksilöinä ja seurakuntana voimme olla, ja meidän tuleekin uskonisämme Aabrahamin lapsina olla, vihollistemme portit valtaavia taistelijoita. Jeesus sanoikin: *"ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita."* (**Matt 16:18**) – vaan seurakunta voittaa nämä portit!

"... sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä " (j. 18)

Nämä sanat puhuvat siunauksesta, mitä Moorian uhrin seurauksena Aabrahamin siemenen, Iisakin, kautta kanavoitui ja tästäkin voisimme löytää esimerkkejä VT:sta. Mutta Paavalin mukaan "siemen" -sana viittaa varsinaisesti Kristukseen:

16. Mutta nyt lausuttiin lupaukset Aabrahamille ja hänen siemenelleen. Hän ei sano: "Ja siemenille", ikäänkuin monesta, vaan ikäänkuin yhdestä: "Ja sinun siemenellesi", joka on Kristus. (Gal 3:16)

Näin varsinainen taivaallinen siunaus kanavoituu meille Kristuksen kautta:

3. Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa (Ef 1:3)

Jae 22:18 puhui myös kaikista kansakunnista. Golgataan asti Jumalalla oli varsinaisesti vain yksi kansa, Israel, mutta todellisen Aabrahamin siemenen Kristuksen (Gal 3:16) Golgatan työ avasi Jumalan siunauksen ovet "kaikkeen maailmaan" (lähetyuskäsky). Ja tästä Kristuksen siunauksesta me suomalaisetkin olemme päässeet osalliseksi.

Ja vielä yksi mielenkiintoinen yksityiskohta:

23. ja Betuelille syntyi Rebekka... (22:23)

Moorian uhrin jälkeen Aabrahamille ilmoitettiin useita syntymiä, mutta nostamme niistä esiin vain yhden – nimittäin Rebekan, Iisakin tulevan vaimon, syntymän!

Ja tämän esikuvallinen sanoma on täysin selvä: Niin kuin Iisakin tulevan vaimon syntymä kerrottiin hänen Moorialla uhraamisen ja kotiinpaluun jälkeen, samoin Kristuksen morsian ja vaimo, seurakunta, syntyi Kristuksen Golgatan uhrin perusteella ylönousemisen ja taivaaseen astumisensa jälkeen, helluntaina.

1.2.3. Iisak ylkänä

Iisakista ylkänä kertoo luku 24. Emme käy kuitenkaan tarkemmin (olisi täysmittaisen raamattutunnin aihe) sen sisältöön, vaan hahmotamme ainoastaan lukujen 21 - 25 pelastushistoriallista sanomaa.

Luku 21 kertoo Iisakin etukäteen ja useasti luvatussa, kauan odotetusta syntymästä itsessään hedelmättömän mutta Jumalan eläväksi tekemän Saaran kautta "*juuri sinä aikana, jonka Jumala oli hänelle sanonut*" (21:2).

Vastaavasti Kristuksen syntymästä Jumala oli antanut halki vuosituhansien lukuisia lupauksia. Tästä syystä pyhät odottivat hartaasti Jeesuksen Kristuksen, "*Aabrahamin pojan*" (Matt 1:1) syntymistä. Ja Hänen yliluonnollinen syntymänsä tapahtui "*kun aika oli täytetty*" (Gal 4:4). Kristus syntyi lihansa puolesta juutalaisista ("*pelastus on juutalaisista*", Joh 4:22) Israelin kansan keskuudesta ("*heistä on Kristus lihan puolesta*", Room 9:5).

Mutta lukua 21 seuraa **luku 22**, josta oli äsken puhe, mutta kerrattakoon, että siinä isä Abraham uhraisi oman rakkaan, ainokaisen poikansa, Moorian vuorella, Jerusalemin tuntumassa. Tätä lukua lukiessa ajatus ei voi olla menemättä siihen uhuriin, jolloin Taivaallinen Isä uhraisi oman rakkaan, ainosyntymisen Poikansa Moorian maassa, Jerusalemissa (Luuk 12:33), Golgatan kummulla.

Luvussa 23 Iisakin uhraamisen ja kotiin palaamisen jälkeen kerrotaan Saaran, Iisakin synnyttäjän, kuolema ja hautaaminen. Ja tämä menee yksiin sen kanssa, miten Jeesuksen uhrikuoleman ja taivaaseen astumisen jälkeen Israelin kansaa, josta Jeesus lihansa puolesta syntyi (Room 9:5), kohtasi osaksi paatumus (Room 11:25; 2. Kor 3:14-15; Apt 28:25-28; vrt. Matt 21:43), he lankesivat ja Kristuksen hyljätessään kuolivat hengellisesti (Room 11:11-12; Apt 13:46; huom. messiaanisia juutalaisia on ollut kaikkina aikoina!).

Luku 24 kertoo isä Abrahamin lähettäneen erityisen palvelijansa lahjojen kanssa hakemaan isän kotona odottavalle pojallensa, Iisakille, vaimoa. Löydettyään kauniin ja palveluolttiin neitsyen palvelija kihlaa hänet, antaa hänelle isän kotoa mukaan otettuja lahjoja ja kertoo hänelle Iisakista. Tämän jälkeen palvelija aloittaa morsiamen kanssa matkan kotona kovasti morsiantaan odottavan Iisakin luokse. Eräänä iltana morsian näkee etäältä ylkänsä ja pukeutuu hääpukuun. Häät vietetään ja morsiamesta tulee Iisakin vaimo.

Tämä on kertomus ajasta, jossa me nyt elämme: Isä on lähettänyt Pyhän Hengen (Joh 14:16) maailmaan etsimään ja kihlaamaan Pojallensa morsianta (2. Kor 11:2) ja löydettyään tämän Hän jakaa tälle lahjojaan ("*Henki, jokaen kullekin erikseen (lahjoja!), niinkuin tahtoo*", 1. Kor 12:11) ja kirkastaa eli kertoo tälle Kristuksesta ("*Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille.*", Joh 16:14-15). Ja

viimeisen pasunan soidessa morsian näkee tulissa ja pilvissä Ylkänsä, pukeutuu kirjastettuun ruumiiseen so. häähäpukuunsa ja häät alkavat ...

Ja vihdoinkin **luku 25** kertoo, kuinka Aabraham näiden kaikkien tapahtumien jälkeen ottaa itselleen toistamiseen vaimon, josta syntyy paljon lapsia.

Tämä käy yksiin sen kanssa, kuinka Pyhän Hengen onnistuneen mission jälkeen Herra ottaa parannuksen tehneen Israelin avioaimokseen (Jes 62:4-5; Room 11:12,15,24-27). Ja 1000-vuotisen valtakunnan aikana Uuden liiton henkeen päässyt Israel tulee synnyttämään paljon lapsia Jumalan valtakuntaan.

pe 21.10. klo 18

2. Mitä voimme oppia uskosta ja Jumalasta Jaakobin kautta?

Tähän saakka olemme katsoneet Iisakin elämää, sitä, mitä me voimme oppi uskosta ja Jumalasta hänen kauttaan. No paljon jäi sanomatta, mutta nyt on aika siirtyä katsomaan mitä voimme oppia näistä samoista asioista Iisakin pojan, Jaakobin, kautta?

Myös Jaakobissa on Iisakin tavoin Kristus-esikuvaan liittyvää, mutta tässä sarjassa katsomme Jaakobia vain ihmisenä, kuin yhtenä meistä.

2.1. Jaakobin syntymä, lapsuus ja nuoruus

2.1.1. Syntymä

Osittain kertauksena: Eesaun ja Jaakobin äidin, Rebekan, raskausaikana Herra antoi tälle erikoisen profetian:

23. Ja Herra sanoi hänelle: "Kaksi kansaa on sinun kohdussasi, kaksi heimoa erkaanee sinun ruumiistasi, toinen heimo on toista voimakkaampi, vanhempi palvelee nuorempaa". (25:23)

Eesau syntyi kaksospojista ensimmäisenä ja oli näin esikoinen (25:25-26). Isän kuoleman jälkeen esikoinen oli veljiensä keskellä johtaja, sukunsa pappi ja hengellinen johtaja. Mutta koska Herra edeltä käsin tiesi (Room 9:11-13) Eesaun tulevan olemaan ajallisista kiinnostunut (25:27-28), epäpyhä (Hepr 12:16), esikoisuuttaan ja siihen liittyvää hengellistä johtajuuttaan halpana pitävä (25:29-34), Hän siirsi esikoisuuden jo ennen poikien syntymää veljeksistä nuoremmalle eli Jaakobille.

Jaakobin saama esikoisuus sisälsi lupauksen Herran Aabrahamin kanssa tekemään liittoon pääsemisestä ja Messiaan suvun kulkemisesta siunauksineen hänen kauttaan – niin kuin kulkikin: Jaakob oli yksi Kristuksen kantaisista (Matt 1:1-2,16).

Eikö Jaakobin Jumala ole antanut meillekin taivaallisen esikoissiunauksen, ei luonnollisen syntymämme perusteella, sillä se liittää meidät langenneeseen Aadamin sukuun, vaan Kristuksessa tapahtuneen uudestisyntymämme perustella.

Palataan Jaakobiin. Myöhemmin tulemme näkemään, miten tästä Jumalan syntymäjärjestyksen vastaisesta valinnasta tuli suuri ongelma Jaakobille ja koko Iisakin perheelle. Ja tulemme näkemään myös, että Jaakobkin sai tämän luvattun siunauksen vasta kuin uudestisyntyytään Jumalan lapseksi.

2.1.2. Lapsuus ja nuoruus

9. Uskon kautta hän (Aabraham) eli muukalaisena lupauksen maassa niinkuin vieraassa maassa, asuen teltoissa Iisakin ja Jaakobin kanssa, jotka olivat saman lupauksen perillisiä (Hepr 11:9)

Jakeessa mainittu Aabrahamin ja Jaakobin asuminen samoissa teltoissa kesti 15 vuotta eli Jaakobin lapsuuden ja nuoruuden. Tämä on merkittävää siksi, koska Herra oli antanut Aabrahamille tehtäväksi "käskeä lapsiansa ja perhettänsä, joka jää hänen jälkeensä, noudattamaan Herran tietä ja tekemään sitä, mikä vanhurskaus ja oikeus on" (18:19). Eesaun kuljeskellessa kedolla Jaakob pysytteli kotosalla (25:27) ja oli luonnollisesti Aabrahamin pitämässä pyhäkoulussa mukana ja varmasti tiedonhaluisena oppilaana. Mutta Aabraham piti myös telttakylänsä nuorille miehille jonkinlaista Royal Rangers -kerhoa aseistaen ja kouluttaen heistä voittoisia taistelijoita (14:14-16; "luotettavimmat" sisältää merkitykset "koulutetut, harjoitetut"). Ja uskon Aabrahamin opettaneen myös nuorelle pojanpojalleen, Jaakobille, taistelun alkeita, joita hän sittemmin joutui käyttämäänkin – mutta tähän palaamme viimeisellä tunnilla.

Vastaavaa Jumalan sanan täyteistä ja hengelliseen taisteluun harjaannuttava elämää soisi olevan jokaisessa uskovaisessa kodissa isien ja äitien, isoisien ja isoäitien oman esimerkin kautta. Ei vain seurakunta kasvata nuorista Sanan tekijöitä ("olkaa sanan tekijöitä, eikä vain sen kuulijoita", Jaak 1:22) ja taistelijoita (Paavali kirjoitti nuorelle Timoteukselle: "että taistelisit jalon taistelun", 1. Tim 1:18), vaan kodeilla on siihen merkittävä osuutensa.

2.2. Jaakobin suvussa kulkevia hyviä ratkaisuja

Aabrahamin suvussa kulki isältä pojalle Iisakille ja pojanpojalle Jaakobille muutamia hyviä elämäntapamalleja (aikaisemmin olemme katsoneet joitakin Iisakin kannalta) – ja näitä olivat erityisesti: teltta, kaivo ja alttari. Kaikki hengellisen elämän keskeisiä käsitteitä:

(1) **Teltta:** Aabraham jätti Kaldean Uurin, ehkä peräti kerrostalossa asumisen, ja lähti Herran osoittamaan maahan teltoissa asuvaksi paimentolaiseksi. Loot tätä vastoin jätti teltat taakseen siirtyessään Sodomaan (19. luku), mutta Iisak ja Jaakob jatkoivat Aabrahamin tavoin teltoissa asumista (Hepr 11:9). Teltta puhuu Heprealaiskirjeen mukaan siitä, että he "tunnustivat olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä" ja he "ilmaisivat etsivänsä isänmaat... ja pyrkivänsä... taivaalliseen" ja juuri "sentähden Jumala ei heitä häpeä, vaan sallii kutsua itseään heidän Jumalaksensa" (Hepr 11:13-16).

Meidänkin tulisi tässä mielessä olla "teltoissa asuvia", vieraita ja muukalaisia. Elämä täällä alhaalla on Pietarinkin mukaan muukalaisuuden aikaa (1. Piet 1:17 "vaeltakaa pelossa tämä muukalaisuutenne aika"), sillä "meillä on yhdyskuntamme taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi" (Fil 3:20). Muukalaisina eläen me olemme uskonisämme Aabrahamin lapsia (Gal 3:7).

(2) **Kaivo:** Aabraham oli "kaivokristitty". Hän itse kaivoi kaivoja (21:30) ja hänen palvelijansa kaivoivat kaivoja (26:15) ja telttoineen ja kaikkineen hän siirtyi kaivon luota toiselle. Myös Iisak (25:11; 26:18-22,25,32-33) ja Jaakob (29:10; 48:22 + Joh 4) olivat samalla tavalla kaivo-ihmisiä kaivaen kaivoja ja siirtyen kaivon luota toiselle. Kaivo puhuu siitä, että heillä oli katkeamaton yhteys elävän veden lähteeseen. Niistä he tyydyttivät oman janonsa ja juottivat laumansa.

Myös meidän on oltava "kaivo- ja lähdekristittyjä", pidettävä huoli siitä, että meillä on katkeamaton yhteys Kristukseen, elävän veden lähteeseen ja kaivoon (Joh 4:10,14), PH:n virvoittaviin vesiin (7:37-38) ja Jumalan sanaan puhtaana vetenä (Ef 5:26). Ole sinä Aabrahamin tavoin tässä esimerkkinä lapsillesi ja lastesi lapsille, omille iisakeillesi ja jaakobeillesi.

(3) Altтари: Aabraham oli alttarien mies (12:7-8; 13:18; 22:9), samoin olivat Iisak (26:25) ja Jaakob (33:20; 35:7). Altтари kertoo heidän jumalanpalveluksensa olleen elävää ja arjessa näkyvää, annettuun uhriin perustuvaa. Ja Iisakin elämä osoittaa lisäksi, että alttarilla ei vain uhrata jotakin itsensä ulkopuolella olevaan, vaan alttarille on myös asetettava itse.

Meidänkin uskomme lepää Kristuksen uhrin varassa, mutta meidän tulisi antaa myös itsemme elävänä uhrina Jumalalle (Room 12:1). Herra sanookin: "*Tuli palakoon aina alttarilla älköönkä koskaan sammuko.*" **(3. Moos 6:13)**. Palakoon Jumalan tuli meidän alttarillamme niin, että lapsemme ja lastemme lapset näkevät sen ja hekin päättävät rakentaa oman alttarinsa, missä Jumalan tuli palaa.

Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin elämässä oli telttä, kaivo ja alttari koko ajan läsnä ja nämä samat tulisi olla osa meidänkin elämäämme.

2.3. Jaakobin suvussa kulkevia huonoja käytäntöjä

Aabrahamin suvussa kulki isältä pojalle ja pojanpojalle valitettavasti myös huonoja ratkaisuja. Aikaisemmin olemme katsoneet niitä Iisakin kohdalta ja nyt katsomme niitä Jaakobin perheen elämästä.

(1) Lasten eriarvoisuus: Aabrahamin kodissa pojat Israel ja Iisak olivat eriarvoisessa asemassa (tosin Ismael oli orjattaren poika, mutta kuitenkin), samoin Iisakin kodissa isä rakasti enemmän Eesauta ja äiti taas Jaakobia (25:28). Ja tämä kaikki siirtyi valitettavasti myös Jaakobin perheeseen: Jaakob rakasti vanhoilla päivillään syntynyttä Joosefia enemmän kuin vanhempia lapsiaan ja tästä syntyi heille kateutta, vihaa ja halua tappaa Joosef (37:3s.).

(2) Moniavioisuus: Aabraham oli aikoinaan suostunut kahden vaimon mieheksi, Saaran ja Haagarin, (16:3-4) ja pojanpoika Jaakob Harranin vaimonhakumatkallaan (27:42-28:4) pisti vielä "paremmaksi" – tosin osin ovelan Laabanin syystä: hänestä tuli lopulta neljän vaimon mies (luvut 29-30). Mentiin yhä kauaksi luomisen yhden vaimon mies -periaatteesta.

(3) Vaimojen eriarvoisuus: Aabrahamin perheessä poikien lisäksi myös vaimot olivat eriarvoisessa asemassa – tosin Haagar oli orjatar ja Saara ei – ja Jaakobin perheessä vaimot olivat vielä törkeämmin eriarvoisia: Jaakob rakasti Raakelia, mutta hyljeksi Leean (29:18,30-31).

Nämä esimerkit ovat meille varoituksena: miten helposti huono siirtyy isiltä pojille, äideiltä tyttärille, meidänkin kodeissamme ja jopa seurakunnissamme. Siksi vaeltaakamme vakaasti, ei vain itsemme tähden, vaan myös lastemme ja ympärillämme olevien tähden. Paavali sanoi Timoteukselle: "*Ole sinä uskovaisten esikuva puheessa, vaelluksessa, rakkaudessa, uskossa, puhtaudessa.*" **(1. Tim 4:12)**

2.4. Jaakobin väärät teot luvatus saamiseksi

Luetaan uudelleen ennen Eesaun ja Jaakobin syntymää Rebekan saama sana Herralta (aikaisemmin katsoimme tätä enemmän Iisakin kannalta, nyt Jaakobin):

23. ... Kaksi kansaa on sinun kohdussasi, kaksi heimoa erkanee sinun ruumiistasi, toinen heimo on toista voimakkaampi, vanhempi palvelee nuorempaa. (25:23)

Tässä Herra siis sanoi, että Hän tulee syrjäyttämään ensiksi syntyneen (Eesaun) ja asettamaan nuoremman pojan (Jaakobin) tämän tilalle esikoisasemaan. Ja on selvää, että koko perhe tuli aikanaan tietoiseksi tästä Herran sanasta ja lupauksesta, mm. Jaakobin toimet osoittavat tämän.

Kun Jumala antoi aikoinaan Aabrahamille lupauksen perillisestä, Aabraham jaksoi odottaa sen toteutumista 10 vuotta, mutta sen jälkeen hän ryhtyi auttamaan Jumalaa yhtymällä Haagariin. Tästä syntyi kyllä poika, mutta ei lupauksen lapsi, Iisak, vaan Iihan perikuva, Ismael (16:2-4,15-16). Tästä malttamattomuudesta seurasi suuria vaikeuksia Aabrahamin kodissa ja myöhemmin koko suvulle (16:12; 21:9; 25:18) – ja ikävät seuraukset näkyvät vielä tänäkin päivänä arabikansojen vainotessa israelilaisia. Se, mitä Aabraham tavoitteli, ei ollut itsessään väärää, vaan juuri sitä, minkä Jumalan oli hänelle luvannut, mutta aikataulu ja tapa sen saamiseksi olivat väärä. Iisak lupauksen lapsena syntyi 14 vuotta myöhemmin, sitten kun ainuttakaan omaa mahdollisuutta suvun jatkamiseksi ei enää ollut.

Ja juuri näin kävi Jaakobillekin. Hänellä oli Herralta saatu lupaus esikoisuudesta, mutta hän pyrki saamaan sen itselleen nopeutetulla aikataululla ja lihallisin keinoin, petoksen ja valheen avulla. Hän yritti ostaa – kuten muistamme – keittolautasella veljeltään esikoisuuden (25:29-34), jota tällä ei oikeasti edes ollut, mutta joka hänellä jo lupauksena oli. Vähän myöhemmin hän yritti saada isältään petoksella esikoisiunauksen siinäkin onnistumatta: Iisakin siunauksessaan lausumat sanat (27:27-29) tulivat kyllä Herralta, mutta sanojen sisältämä esikoisuus ja siunaus jäivät myöhemmin saatavaksi, kuten tulemme näkemään. Kuitenkin se, mitä Jaakob tavoitteli, oli oikeaa ja Jumalan lupaamaa – niin kuin oli Aabrahaminkin –, mutta aikataulu oli ennenaikainen ja tapa sen saamiseksi oli väärä – kuten Aabrahamillakin.

Mikä olisi ollut Aabrahamille ja Jaakobille oikea tapa toimia luvatus saamiseksi? Sama miten Daavid toimi saatuaan nuorukaisena Samuelin kautta Herralta lupauksen ja voitelon Israelin kuninkaaksi tulemisesta (1. Sam 17:1,12-13). Hän odotti vuosia ja vuosia eikä tehnyt itse mitään asian jouduttamiseksi eikä sallinut häntä kuninkaaksi haluavien miestensäkään tehdä mitään (1. Sam 24:4-13). Ei, vaan Daavid odotti Jumalan aikaa ja halusi ottaa luvatus kuninkuuden yksin Herran kädestä Hänen aikanaan.

Ja tämä sama olisi Aabrahamin pitänyt tehdä ja tämä olisi Jaakobin pitänyt tehdä Jumalalta saamiensa lupauksien kanssa ja tämä tulee meidänkin tehdä oman elämäntutsumuksemme suhteen: odottaa Jumalan aikaa ja valmistaa sydäntämme vastaanottamaan tulevaa.

2.5. Kuritusta Jaakobin elämässä

Jaakob ei siis odottanut Jumalan aikaa, vaan ryhtyi halpamaiseen kaupankäyntiin ja petollisiin toimiin saadakseen tässä ja nyt luvatus esikoisuuden ja siunauksen. Mutta hän ei vain epäonnistunut näiden saamisessa, vaan tekojensa seurauksena hyvään lopputulokseen tähtäävä Jumalan isällinen kurittava käsi laskeutui Jaakobin elämään: hän kohtasi ihmisiä, jotka tekivät hänelle juuri sitä samaa, mitä hän oli tehnyt

muille. Näin toteutui Herran sana: "*ihmisen eteen kiertyvät hänen kättensä työt*" (**Snl 12:14**) ja "*mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää*" (**Gal 6:7**).

Nostamme esiin kolme Jumalan sallimaa kuristusta Jaakobin elämässä:

(1) Jaakobin pettäessä isäänsä esikoissiunauksen saamiseksi (1) valhe (27:19: "*Minä olen Eesau*"), (2) vaatteet (27:15: puki Eesaun vaatteet ylle) ja (3) teurastettu vohla (27:9: herkkurooaksi lisäkille; 27:16: ihokarvoiksi kaulaansa ja käsivarsiinsa) näyttelivät keskeistä osaa. Vuosikymmeniä myöhemmin Jaakobin poikien pettäessä raskaasti isäänsä Joosefin asiassa, he käyttivät samoja välineitä, ihokasta (Joosefin ihokas) teurastettua vuohipukkaa (ihokas kastettiin vuohipukin vereen) ja valhetta että muka peto olisi tappanut Joosefin (37:31-33). Mikä yhtäläisyys kylvämisen ja niittämisen välillä, miten Jaakobin eteen kiertyikään hänen aikaisemmat tekonsa. – Ja tämä tuli Jumalan kuristuksena Jaakobin elämään hänen tosi parhaakseen.

(2) Jaakob tekeytyi sokeuden pimeydessä olevaa isäänsä pettäessään veljekseen ja isä luulikin käsiensä alla olevaa poika Eesauksi, vaikka tämä olikin hänen veljensä Jaakob (27:5s.). Myöhemmin vaimonhakumatkallaan Harranissa Laabanin pettäessä Jaakobia Jaakob luuli yön pimeydessä vieressään makaavaa naista Raakeliksi, vaikka tämä olikin hänen sisarensa Leea (29:21-26). Mikä yhtäläisyys kylvämisen ja niittämisen välillä. Pettäjä Jaakob kohtasi näin vielä ovelamman pettäjän Laabanissa, miten Jaakobin eteen kiertyikään hänen aikaisemmat tekonsa. – Ja tämä tuli Jumalan kuristuksena Jaakobin elämään hänen tosi parhaakseen.

(3) Esikoisuutta tavoitellessaan Jaakob oli käynyt ovelaa kauppaa veljensä Eesaun kanssa (25:29-33: "*muu minulle esikoisuutesi*"). Myöhemmin Harranissa Jaakob itse joutui kaupanteon kohteeksi: Laaban vaati Jaakobilta 14 vuoden palvelua kahdesta tyttärestään (29:20,27) ja 20 vuoden aikana hän muutti Jaakobin palkkaa mielensä mukaan 10 kertaa (31:7). Jälleen selvä yhtäläisyys kylvämisen ja niittämisen välillä, Jaakobin eteen kiertyikään hänen aikaisemmat tekonsa.

Näemme, miten taivaallisen Isän kuritus tuli Jaakobin elämään tekojensa niittämisen muodossa. Kurituksen kautta Jumala hioi Jaakobista sukunsa keskelle timanttia, esikoista ja hengellistä johtajaa, patriarkkaa siunauksien välittäjäksi – ja lopulta tämä onnistui, kuten tulemme näkemään.

Jokainen meistäkin joutuu taivaallisen Isän lapsena vastaanottamaan Hänen kuritustaan. Raamattu sanookin:

6. sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa...

10. tämä kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että me pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään.

11. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jälkeinpäin se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut. (Hepr 12:6,10-11)

Me itse kukin kohdaltamme vaikutamme saamamme kurituksen määrään ja laatuun, osin myös tehtävä, johon Herra meitä kutakin valmistaa, vaikuttaa tähän.

2.6. Jaakobin Jabbok-virran paini

Jaakobin elämän yksi kaikkein tunnetuin tapahtuma 28. luvussa kerrotun tikapuu-kertomuksen (jätämme sen kokonaan käsittelemättä) lisäksi on 32. luvussa kerrottu paini Jabbok-virran rannalla. Katsomme hieman taustaa sille:

lisak oli 20 vuotta aikaisemmin lähettänyt Jaakobin pitkälle matkalle Harraniin sukunsa luokse hakemaan itselleen vaimoa, mutta se oli samalla pakomatka: Eesau oli nimittäin vihastunut Jaakobiin tämän viedessä häneltä petoksella esikoisuuden ja oli tehnyt päätöksen hänen tappamisestaan (27:42-28:4). Suojellakseen Jaakobia tältä lisak lähetti hänet tälle matkalle.

Harranissa Jaakobille siunaantui kahdesta vaimostaan ja kahdesta sivuvaimosta 11 poikaa (Benjamin syntyi vasta myöhemmin), paljon palvelijoita ja palvelijattaria ja tuhansiin nouseva karjalauma. Herran käskystä Jaakob lähti viimein paluumatkalle isiensä maahan (31:3), mutta jo kohta hän kuuli Eesaun olevan tulossa häntä vastaan 400 miestä mukanaan. "*Silloin valtasi Jaakobin suuri pelko ja ahdistus*" (32:7), sillä Jaakob pelkäsi Eesaun olevan tulossa tappamaan hänet ja hänen perheensä (32:11).

Hädässään Jaakob rukoili Jumalaa pelastamaan hänet veljensä kädestä vetoamalla Herralta saamiinsa lupauksiin jälkeläisistään (32:11-12; lupaus saatu Beetelissä, 28:14-15, ja Harranissa, 31:3). Jaakobin rukous oli oikea, sillä vahvin perusta rukoukselle on aina Jumalan sanan lupaus – ja tätä meidänkin tulisi käyttää rukouksissamme (mm. Daavid käytti: Ps 27:8).

Mutta Jaakob ei ruokouksestaan huolimatta luottanut Jumalaan, vaan ryhtyi itse moninaiisiin varotoimiin: Hän jakoi väkensä ja karjansa kahteen joukkoon ajatuksella "*Jos Eesau hyökkää toisen joukon kimppuun ja tuhoaa sen, niin toinen joukko pääsee pakoon*" (32:8), hän lähetti Eesaulle perä perään kymmenkunta erillistä eläinlaumaa, yhteensä n. 600 eläintä, tarkoituksella lepyttää veljensä (32:20). Sitten Jaakob vie kaiken mukanaan olevat joen yli (32:22-23; sille puolelle, mistä Eesau miehiin oli tulossa?). Ja tästä Raamattu jatkaa:

24. Ja Jaakob jäi yksinensä toiselle puolelle. Silloin painiskeli hänen kanssaan muuan mies päivän koittoon saakka.

25. Ja kun mies huomasi, ettei hän häntä voittanut, iski hän häntä lonkkaluuhun, niin että Jaakobin lonkka nyrjähti hänen painiskellessaan hänen kanssaan. (32:24-25)

Tämä "*muuan mies*" oli Hoosean kirjan mukaan "*Jumala*" ja Herran "*enkeli*" (Hoos 12:4-5) eli esi-inkarnoitunut Kristus (sama mikä ilmestyi mm. Moosekselle orjantapurapensaassa, 2. Moos 3:2s.) ja näin myös Jaakob itsekin asian ymmärsi (32:20 "*Olen nähnyt Jumalan kasvoista kasvoihin*").

Yksin virran toiselle puolelle jäämisessä Jaakobilla lienee ajatuksensa, että jos Eesau lepyttelyistä huolimatta hyökkää väen kimppuun, niin virta on vielä hänen ja Eesaun välissä ja hänellä on etumatkaa karkuun juoksemisessa. Taivaallisen painikumppanin lonkkaan kohdistaman iskun tarkoitus näyttääkin olleen rampauttaa Jaakob ja näin katkaista viimeinenkin oljenkorsi pakoon pääsemisestä (vrt. Abrahamiltakin otettiin pois inhimilliset mahdollisuudet lapsen saamiseksi ennen sen saamista) virran antama etumatkakaan ei enää riittäisi ja nyt Jaakob tiesi olevansa pakotettu kohtaamaan veljensä Eesaun ja samalla koko menneisyytensä kaikkine pettämisineen.

Jumala joutuu meitäkin joskus viemään tilanteisiin, missä me joudumme pakosta kasvokkain menneisyytemme kanssa, kasvokkain niiden ihmisten kanssa, joita me olemme rikkoneet mutta tähän asti vältelleet. Ja tämäkin on Jumalan armoa meitä kohtaan (vrt. 1. Kor 11:31-32).

26. Ja mies (Jumala) sanoi: "Päästä minut, sillä päivä koittaa". Mutta hän (Jaakob) vastasi: "En päästä sinua, ellet siunaa minua". (32:26)

Jaakob ymmärsi nyt ensimmäisen kerran, että hänen ainut turvansa ja pelastuksensa Eesaun kädestä oli Jumalassa ja siksi hän kieltäytyi päästävästä Herraa ennen kuin

tämä siunaisi hänet - ja millä siunauksella? Esikoissiunauksella! Jaakob pyysi tässä hetkessä sitä siunausta, mikä hänelle oli luvattu jo ennen syntymäänsä (25:23) ja jonka sisältöä lisä oli profeetallisesti sanoin avannut (27:27-29), mutta jota hän ei yrityksistään huolimatta ollut vielä saanut.

Jos mekin käsittäisimme mitä kaikkea Jumala on mielle Sanassaan luvannut ja mitä ne tulisivat meille merkityksellään, niin Jaakobin tavoin mekään emme haluaisi elää enää hetkeäkään ilman niitä emmekä suostuisi jättämään Jumalaa rauhaan ennen kuin olemme saaneet Hänen Sanassaan lupaamansa.

27. Ja hän (Herra) sanoi hänelle (Jaakobille): "Mikä sinun nimesi on?" Hän vastasi: "Jaakob". (32:27)

Mutta Jumalalla on antamisessaan usein joku ehto ja siksi Hän ennen siunaamistaan ja esikoisuuden antamistaan kysyi Jaakobiltakin: "Mikä sinun nimesi on?" (32:27). Kumpikin kyllä tiesi vastauksen, miksi siis vaatia Jaakobilta nimensä lausumista? Siksi, koska Jaakob merkitsee "pettäjä" (27:36) ja tuohon nimeen kiteytyi koko hänen siihenastinen elämä, yritys saada esikoisuus petoksella. Näin nimen ääneen lausuminen oli Jaakobin synnintunnustus.

Raamattuun kirjoitettu: "Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty; mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, se saa armon." (Snl 28:13) – ja niin Jaakob saikin heti vanhan nimensä tunnustamisen jälkeen uuden nimen, Israel, ja kaipaamansa siunauksen: "Ja hän siunasi hänet siinä." (32:28-29). Ja tästä seurasi myös sovintoon pääseminen veljensä Eesaun kanssa ("vanhempi palvelee nuorempaa" toteutui kylläkin vasta kirjaimellisemmin Saulin ja Daavidin aikana, jolloin he alistivat Edomin eli Eesaun jälkeläiset valtansa alle: 1. Sam 14:47; 2. Sam 8:13-14).

Opimme tästä, että luvattun siunauksen saamiseksi meidänkin on tunnustettava syntimme ja annettava asioille oikeita nimiä (vrt. Hoos 14:3). Ehkä me emme olekaan vain kunniallisesti ahkeria ja säästäväisiä, vaan rahan ahneita, ehkä sanamme eivät olekaan vain harmitonta kerrontaa toisesta, vaan suoranaista juoruamista ja pahanpuhumista jne. Me olemme mestareita antamaan huonoillekin asioille hyviä nimiä. Mutta kun me teemme saman kuin Jaakob, annamme asioille oikeat nimet, olemme lähempänä saada Sanassa luvatut siunaukset.

Mutta mitä merkitsevät sanat "*sillä sinä olet taistellut Jumalan... kanssa ja olet voittanut*" (32:28). Voiko ihminen voittaa Jumalan? Jaakobin paini oli peräänantamattomasti taistelu hänelle luvattun saamiseksi ja niinpä Jaakobin voitto taistelussa merkitsi sitä, että Jumala antoi hänelle sen, minkä oli luvannut eli "*siunasi hänet*" (32:29).

Tämä onkin ainut paini- ja taistelulaji, missä ihminen voi voittaa Jumalan ja missä Jumala haluaa tulla voitetuksi: me vetoamme peräänantamattomasti Hänen Sanaan, Hänen lupauksiinsa, vaatien niiden toteutumista tietoisena siitä, että "*itseänsä kieltää hän ei saata*" (2. Tim 2:13).

Jaakobin kirjeen mukaan Elia rukoili rukoilemalla, ettei sataisi (Jaak 5:17), ja samoin Elian joutui rukoilemalla rukoilemaan (seitsemän kertaa: 1. Kun 18:42-44) sateen alkamista, vaikka Herra oli sen selvästi luvannut: "*Mene ja näyttäydä Ahabille, niin minä annan sateen maan päälle.*" (18:1). Samoin kun itsekin Baabelin pakkosiirtolaisuudessa oleva Daniel huomasi Herran ilmoittaneen Jeremian kautta pakkosiirtolaisuuden kestävän 70 vuotta, hän ei jäänyt sohvalle kalenteri kädessä odottelemaan vuosien täyttymistä, vaan mitä hän teki? Hän kävi rukoustaisteluun "*paastossa, säkissä ja tuhassa*" ja näin omistamaan itselleen ja kansalleen luvattun vapautuksen (Dan 9:2s.).

Ja näin teki Jaakob Jabbok-virran rannalla ja näin mekin joudumme usein omistamaan Jumalan lupaukset kohdallemme ja seurakuntamme kohdalle. Tämä on yksi hengen elämän suurista lainalaisuuksista.

Sunnuntaina hyppäämme harppauksen eteenpäin ja menemme sitten Jaakobin vanhuuteen ja poislähtöön.

su 23.10. klo 11

2.7. Jaakobin vanhuus ja poislähtö

Perjantaina päätimme tuntimme katsomalla luvusta 32 Jaakobia Jabbok-virralla. Täältä eteenkin päin Jaakobin elämässä tapahtui asioita, joista me voisimme oppia uskosta ja Jumalasta, mutta joudumme hyppäämään Jaakobin vanhuuteen ja poislähtöön. Täällä on monta iäkstä ihmistä, joten aihe on mielestäni hyvin sopiva ja aina vain ajankohtaisemmaksi käyvä.

Muistamme, kuinka Egyptiin orjaksi myyty Joosef lopulta nousi faraosta seuraavaksi hallitsijaksi (41:40) ja kuinka Jaakob väkineen muutti Egyptiin Joosefin (45:9-13) ja faraon pyynnöstä (45:17s.) ja Jumalankin rohkaisemana (46:2-4) ja Jaakob eli Egyptissä 17 viimeistä elinvuottaan (kuoli 147-vuotiaana, 47:9,28).

Jaakobin elämä oli ollut monivaiheinen, myrskyisäkin, mutta Egyptissä vietetyt vuodet olivat lopulta rauhan- ja rakkaudenhedelmän (Gal 5:22) kantamisen vuosia: hänen armolahjansa alkoivat toimia, hän kohosi suureksi profeetaksi, rohkaisun ja siunauksen välittäjäksi. Ja miten paljon hänellä olikaan jaettavaa ja annettavaa jälkeensä jääville eikä hän halunnut viedä niitä mukanaan hautaan, vaan tahtoi jakaa ne työnsä jatkajille. Jaakobista oli tullut viimein sanan varsinaisessa mielessä esikoinen, jumallisten siunauksien välittäjä, sukunsa keskelle.

Sinä isä ja äiti perheessä ja Jumalan seurakunnassa: jaa ja välitä sitä taivaallista hyvää, mitä Jumala on sinulle vuosien varrella uskonut ja antanut rohkaisemalla, vahvistamalla ja siunaamalla nuorempia, työsi jatkajia, tilallesi astuvia – nyt kun siihen on vielä mahdollisuus.

2.7.1. Rohkaisun ja lohdutuksen välittäjänä

29. ... *älä hautaa minua Egyptiin,*

30. *sillä minä tahdon levätä isieni luona.... (47:29-30)*

21. ... *minä kuolen, mutta Jumala on teidän kanssanne ja vie teidät takaisin isienne maahan (48:21).*

(1) "*minä kuolen, mutta Jumala on teidän kanssanne*". Jaakob rohkaisi jälkeensä jääviä sillä, että vaikka hän viimeisenä kolmesta suuresta patriarkasta kuolee, niin Jumala ei kuole eikä siirrä läsnäoloaan pois kansansa keskeltä.

Vaikka isien, äitien ja merkittävien Herran palvelijoiden poislähteminen tekee aina kipeää ja jättää jälkeensä aukon, niin Jaakobin antama rohkaisu on paikallaan: Jumala jää edelleen kansansa keskelle, seurakuntansa keskelle, Hänen läsnäolonsa, varjeluksensa ja huolenpitonsa ei mene isien mukana pois. Jeesus sanoikin: "*Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.*" (**Matt 28:20**).

(2) "*30. sillä minä tahdon levätä isieni luona...21. ... minä kuolen, mutta Jumala... vie teidät takaisin isienne maahan*" (**47:30; 48:21**): Kohta poissiirtyvä Jaakob ilmaisee menevänsä isiensä luokse kuin edellä juoksijana ja hän lohduttaa jälkeensä jääviä

sillä, että Herra tulee eräänä päivänä viemään heidätkin perille, sinne, missä hän on heitä odottamassa.

Paavali kirjoitti tessalonikalaisille Herran tuleuksesta ja päätti sen sanoihin "*Niin lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla.*" (1. Tess 4:16-18). Tee sinä samoin kuin Paavali tässä ja tee sinä samoin kuin Jaakob: rohkaise ja lohduta jälkeesi jääviä Herran uskollisuudella, halulla ja kyvyllä johtaa heidätkin perille taivaan kotiin. Herra ei unohda ketään yksin jäänyttäkään omaansa viedä perille.

2.7.2. Perinnön jakajana

22. ... minä annan sinulle (Joosefille) vuorenharjanteen, jonka olen miekallani ja jousellani ottanut amorilaisilta. (48:22)

Tämä vuorenharjanne, hepreaksi *sikem* (täsmälleen sama kuin paikannimi Sikem), oli varmaankin juuri se Sikemin maa-alue, jonka Jaakob oli alkuaan ostanut 100 kesitällä (33:19-20), mutta myöhemmin menettänyt amorilaisille, koska hän nyt kertoo vallanneensa sen heiltä takaisin miekallaan ja jousellaan.

Muistathan vielä Aabrahamin olleen taistelukouluttajan (14:14-16) ja on suuresti mahdollista, että hän koulutti myös nuoresta Jaakobista taistelijan ja arvelenkin Jaakobin käyttäneen näitä papaltaan oppimiaan taitoja vallatessaan takaisin maa-alueensa. Jaakobin kohdalla toteutui: "*Totuta poikanen tiensä suuntaan, niin hän ei vanhanakaan siitä poikkea.*" (Snl 22:6).

Ja nyt lukemassamme jakeessa Jaakob antoi tämän Sikemin perintönä Joosefille (myöhemmin Kanaanin maanjaossa Sikem tulikin Manasselle, Joosefin vanhimmalle pojalle) ja tämä antaminen oli tiedossa vielä 2000 vuotta myöhemmin Jeesuksen istuessa maapalstalla olevan Jaakobin lähteen äärellä ja ammentamassa elävää vettä samarialaiselle naiselle (Joh 4:5,10,12).

Onko sinulla sellaista, jonka puolesta olet uhrautunut, rukoillut ja taistellut, ja jonka voisit jättää lapsillesi ja seurakunnallesi kuin taisteluvoittona, kuin hengellisenä perintönä, kuin testamenttina? Jaakobilla oli ja Paavalilla oli, mitä jättää hengelliselle pojalleen Timoteukselle (1: Tim 1:1,18):

2. Ja minkä olet kuullut minulta... usko se luotettaville miehille, jotka sitten ovat soveliaita muitakin opettamaan. (2. Tim 2:2)

Antamisen ketju kulki näin: Jumala → Paavali → Timoteus → luotettava henkilöt → muut, jotka soveliaita kuulemaan. Minä sain omasta kodistani hengellisen perinnön: kunnioituksen Sanaa kohtaan, vanhempieni esimerkin kautta halun tutkia ja tuoda esiin Herran sanaa. Olen yrittänyt vaalia tätä perintöä ja haluni on vuorostaan välittää tämän sama into ja näky nuoremmille.

Ja sinäkin eteenpäin sitä hyvää, minkä Jumala on sinulle antanut, huolehdi, että antamisen ketju jatkuu kauttasi eteenpäin.

2.7.3. Profeetallisen siunauksen välittäjänä

Jaakobista tuli vanhuudessaan rohkaisun, lohduttajan ja perinnönjakajan lisäksi myös taivaallisten siunauksien kanava (47:7,10; luvut 48 ja 49). Erityisesti hän siunasi Joosefin kaksi poikaa ja 12 omaa poikaansa. Katsomme mitä voimme oppia niistä.

2.7.3.1. Siunaa Joosefin kaksi poikaa

1. Tämän jälkeen tuotiin Joosefille sana: "Katso, isäsi on sairaana." Ja hän otti mukaansa molemmat poikansa, Manassen ja Efraimin."

10. Mutta Israelin silmät olivat vanhuudesta hämärät, niin ettei hän voinut nähdä. Niin Joosef toi heidät hänen luokseen, ja hän suuteli heitä ja syleili heitä.

13. Sitten Joosef tarttui heihin molempiin, Efraimiin oikealla kädellänsä, vasemmalla Israelista, ja Manasseen vasemmalla kädellänsä, oikealla Israelista, ja toi heidät niin hänen eteensä.

14. Mutta Israel ojensi oikean kätensä ja laski sen Efraimin pään päälle, vaikka tämä oli nuorempi, ja vasemman kätensä Manassen pään päälle; hän pani siis kätensä ristikkäin, sillä Manasse oli esikoinen.

17. Mutta kun Joosef huomasi, että hänen isänsä laski oikean kätensä Efraimin pään päälle, pani hän sen pahakseen ja tarttui isänsä käteen siirtääkseen sen Efraimin pään päältä Manassen pään päälle.

18. Ja Joosef sanoi isälleen: "Ei niin, isäni, sillä tämä on esikoinen; pane oikea kätesi hänen päänsä päälle".

19. Mutta hänen isänsä epäsi ja sanoi: "Kyllä tiedän, poikani, kyllä tiedän; hänestäkin on tuleva kansa, hänkin on tuleva suureksi, mutta hänen nuorempi veljensä on kuitenkin tuleva häntä suuremmaksi, ja hänen jälkeläisistään on tuleva kansan paljous".
(48:1,10,13-14,17-19)

(1) VT:ssa oikea käsi oli vasenta voimallisempi avun ja siunauksen välittäjä (2. Moos 15:6,12; Job 40:9; Ps 16:11; 17:7; 18:36; ...) ja Jeesustakin kutsutaan Psalmien kirjassa Jumalan "oikean käden mieheksi" (Ps 80:18).

Jakeen 48:13 mukaan Joosef toi poikansa Jaakobin siunattaviksi siten, että Jaakobin oikea käsi voimallisemman siunauksen välittäjänä olisi luonnostaan laskeutunut esikoispojan päälle ja vasen vähäisemmän siunauksen välittäjänä nuoremman päälle. Ja näinhän luonnollinen mieli ajatteli: esikoiselle esikoissiunaus, nuoremmalle pienempi siunaus – mutta mitä tekikään Jaakob Heprealaiskirjeen mukaan "uskon kautta" (Hepr 11:21; tämä on Jaakobin ainut Heprealaiskirjeessä mainittu uskonteko)? Hän laittaakin oikean kätensä nuoremman päälle ja vasemman vanhemman päälle (48:14) ja näin ristikkäin laitettujen käsien kautta kulkeva siunaus teki nuoremmasta esikoisen, suuremman ja monilukuisemman (48:19). Luonnollisen järjestyksen mukaan kädet siis II (yhdensuuntaisesti) mutta "uskon kautta" kädet X (ristikkäin).

Tässä siis tapahtui sama jumalallinen (25:23) järjestyksen muuttaminen kuin Jaakobin ja Eesaun kohdalla oli aikaisemmin tapahtunut, jolloin nuoremmasta Jaakobista tehtiin esikoinen ja vanhemmasta veljestä Eesausta tämän palvelija (27:28-29,37, 39-40).

Nähkäämme, että Jaakobin ristikkäin laitetuissa käsissä näkyy edeltä käsin Kristuksen risti, jonka kautta virtaava siunaus murtaa luonnollisen järjestyksen ja asettaa paikalliset jumalalliseen järjestykseen: risti tekee syntisestä vanhurskaan, sairaasta terveeksi, heikosta voimakkaan "sillä sana rististä... on Jumalan voima" (1. Kor 1:18) ja risti tekee esikoisoikeutta vailla olevasta esikoisen ja näin meitä lihamme puolesta pakanoitakin, sinua ja minua, voidaan kutsua "esikoisten juhla joukoksi" (Hepr 12:23; vrt. Ef 2:12s.; 1. Piet 2:9-10).

Tämä isoisä Jaakobin luona käynti ei varmaan koskaan unohtunut Joosefin poikien mielestä. Voisipa näin suurenmoista olla tämäkin päivänä isoisän tai isoäidin luona käynti, tai kenenkä tahansa vanhuksen luona käynti. Jumala tehköön meistä tällaisia siunauksien välittäjiä nuoremmalle sukupolvelle!

(2) Kun Iisak jo sokeutuneena oli antamassa esikoisuussiunausta pojalleen, hän ei tiennyt kuka hänen käsiensä alla oli: hän luuli Jaakobia Eesauksi. Mutta kun Jaakob nyt vuorostaan sokeana siunasi Joosefin kaksi poikaa, hän oli täysin perillä missä järjestyksessä pojat ovat hänen edessään ja miten kädet tulee laittaa – näin Jaakobin siisäiset silmät näkivät kirkkaammin kuin hänen isänsä.

Nämä kaksi huomiota osoittavat, että Jaakob oli päässyt hengellisessä kasvussaan lopulta isäänsä Iisakia pidemmälle. Mikä olisikaan sen suurempi ilon aihe, että mekin voisimme havaita lastemme päässeen hengellisessä kasvussaan meitä pidemmälle. Sitä rukoilkaamme ja nähkäämme sen eteen vaivaa.

2.7.3.2. Siunaa 12 poikaansa

1. *Sitten Jaakob kutsui poikansa ja sanoi: "Kokoontukaa, niin minä ilmoitan teille, mitä teille päivien lopulla tapahtuu."*

28. *Nämä ovat kaikki Israelin sukukunnat, luvultaan kaksitoista, ja tämän puhui heille heidän isänsä siunatessaan heidät; hän siunasi jokaisen erikseen erityisellä siunauksella. (49:1,28)*

Jaakob lausui jokaiselle pojalleen oman erityisen profeetallisen ilmoituksen, millainen sukukunta kustakin pojasta tulisi aikain saatossa kasvaman ja kehittymään. Niin kuin Iisakia ilvehtivän ja kimppuun käyvän sukunsa kantaisä Ismaelin luonne (16:12; 21:9; 25:18) periytyi yksi yhteen hänen jälkeläisiinsä ismaelilaisiin (25:12), jotka vainosivat (37:25; 39:1; Ps 83:6-9) ja edelleen vainoavat israelilaisia osana arabikansoja, samoin jokaisen Jaakobin pojan luonne ja ominaisuudet, se mitä hänessä jo tuossa hetkessä oli, tuli näkyviin ja tulee yhäkin näkyviin ("*mitä päivien lopulla tapahtuu*") hänestä kasvavassa sukukunnassa.

Tähän sisältyy hengellinen lainalaisuus ...

Jae 49:1 puhuu Jaakobin kullekin pojalleen lausumasta profetiasta, kun taas jae 49:28 puhuu Jaakobin kullekin antamasta erityisestä siunauksesta. Mikä ero näillä on? Profetia kertoi, millainen lopputulos tulee olemaan, kun taas siunaus oli se voima, mikä sai kussakin pojassa vielä tuolla hetkellä idullaan olevat ominaisuudet kasvamaan ja kehittymään niin, että profetia toteutui ja tulee päivien lopullakin toteutumaan.

Niin kuin Jeesuksen siunaamat viisi leipää ja kaksi kalaa enentyivät kaikille riittäväksi, saman jumalallinen siunaus tahtoo tehdä meille, että meissä vielä se pieni, kuin idullaan oleva kyky ja armoitus voisi kasvaa ja kehittyä suuremmaksi, voimakkaammaksi ja yhä hyödyllisemmäksi Jumalan valtakunnassa.

Ja lisäksi tehdä meistä Jaakobin kaltaisia taivaallisen siunauksen välittäjiä Jumala haluaa seurakunnan nuorille ja vastauskoontulleille, että heissä vielä idullaan olevat lahjat ja kyvyt, armoitukset ja armolahjat voisivat avautua täyteen kukkaansa.

2.7.4. Elinpäivät määrättyt

"Kun lähestyi aika, jolloin Israelin oli kuoltava" (47:29)

Jaakobin elinpäivät olivat näin määrättyt Jumalan kirjassa. Daavid sanoo:

16. *Sinun silmäsi näkivät minut jo idussani. Minun päiväni olivat määrättyt ja kirjoitetut kaikki sinun kirjaasi, ennenkuin ainoakaan niistä oli tullut. (Ps 139:16)*

Daavidin elämä oli lukuisia kertoja inhimillisesti ajatelleen kuin hiuskarvan varassa, mutta siitä huolimatta hän lausui nuo sanat. Meidänkin elämämme päivät on määrä-

tyt: poislähtömme tapahtuu vasta sen jälkeen, kun Jumalan meille antama tehtävä on tullut loppuun suoritetuksi. Tämä antakoon meille levollisuutta, elämämme on suu-remmissä käsissä kuin vain omissa, kuin vain ensiavun tai lääkärin. Sen jokainen päivä on Jumalan tiedossa ja Hänen kädessään.

2.7.5. Kävi kuollessaan levollisena vuoteeseensa

33. *Kun Jaakob oli antanut määräyksensä pojilleen, veti hän jalkansa vuoteeseen ja kuoli...* (49:33)

"Jaakob, käytkö levolle?" "Kyllä, kyllä minä käyn levolle, minä menen nyt lepoon ja rauhaan".

Rikas mies heräsi tuonelassa vaivoissa ollessaan, tuskaa kärsien, mutta Lasarus sai levätä Aabrahamin helmassa lohdutusta saaden (Luuk 16:22-25). Uskovaista, sinua ja minua, odottaa ajan rajan tuolla puolella levon ja rauhan valtakunta, paratiisin iha-nuus (Luuk 23:43) ja sapatin lepo (Hepr 4:9), "*Totisesti ... he saavat levätä vaivois-tansa*" (Ilm 14:13).

2.7.6. Tuli otetuksi heimonsa tykö

33. *... ja tuli otetuksi heimonsa tykö.* (49:33)

Nämä sanat osoittavat, että kuoltuaan Jaakob sai liittyä esi-isiensä seuraan. Tämä pi-tää sisällään totuuden, että ihmisen olemassa oleminen ei lopu siihen, kun hän um-mistaa silmänsä. Jeesuskin sanoi: "*Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.*" (Joh 11:26).

Toiseksi sanat osoittavat se, mihin seuraa ja joukkoon ihminen kuoltuaan liittyy. Jee-sus sanoi armon vastaanottaneelle ristinryövärille: "*Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani* (→ heimonsa tykö) *paratiisissa.*" (Luuk 23:43) ja Hän sanoo kaikille omilleen:

2. *Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa?*

3. *Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen.* (→ heimonsa tykö) (Joh 14:2-3)

Mutta niille, jotka ovat "*isästä perkeleestä*" (Joh 8:44), Hän sanoo: "*Menkää pois mi-nun tyköäni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä.*" (→ heimonsa tykö) (25:41).

Hengen maailman lainalaisuus on tämä: Mihin perheeseen, sukuun ja heimoon ihmi-nen täällä kuulu ja tunnustautuu, sen luokse hän kuoltua pääsee tai kauhukseen jou-tuu menemään! Aabraham tuli otetuksi heimonsa tykö (25:8), Ismael tuli otetuksi heimonsa tykö (25:17; Ismaelin heimon kokoontumispaikka Egyptin suunnalla oli toi-nen kuin Aabrahamin Hebronissa) ja Jaakob tuli otetuksi heimonsa tykö (49:33) ja niin jokainen meistäkin kerran tulee otetuksi heimonsa tykö. On suurta kuulua Juma-lan valittuun sukuun ja pyhään heimoon (1. Piet 2:9) ja päästä kerran Hänen luok-sensa. Mikä ihana sukujen ja heimojen tapaaminen edessä – oikeastaan perheta-paaminen: kaikki ovat veljiä ja sisaria keskenään, Jeesuskin!

2.7.7. Vietiin kuninkaallisissa vaunuilla leposijaansa

9. *hänen mukanaan meni myös sekä vaunuja että ratsumiehiä.* (50:9)

Kuinka Jaakob tuli siis otetuksi heimonsa tykö? Kuninkaalliset ratsut ja vaunut veivät hänet sinne. Ja kuinka Elia meni taivaaseen? Hän nousi sinne tullispäässä tulisilla vaunuilla (2. Kun 2:11) ja kuinka Lasarus tuli otetuksi Aabrahamin helmaan? Enkelit veivät hänet sinne (Luuk 16:22).

Ja kun sinä ja minä kerran ummistamme silmämme tai Herran tulemuksessa nousemme tuuliin ja pilviin, niin tämä viimeinen matkamme on turvallisin koskaan: me menemme läpi pahuuden henkiolentoja sisältävän taivaan avaruuksien (Ef 2:2; 6:12) perille Jumalan luokse taivaallisten sotajoukkojen ympäröimänä:

31. Ja hän lähettää enkelinsä suuren pasunan pauhatessa, ja he kokoavat hänen valittunsa neljältä ilmalta, taivasten ääristä hamaan toisiin ääriin. (Matt 24:31)

2.7.8. Meni heimonsa tykö puimatantereeseen kautta

10. Kun he saapuivat Gooren-Aatadiin, joka on Jordanin tuolla puolella ... (50:10)

Poimimme tästä jakeesta vain lukemamme ajatuksen: Jaakob vietiin perille sukunsa ja heimonsa luo Gooren-Aatadin kautta. Gooren merkitsee *puimatanner* ja näin Jaakob menin perille puimatantereeseen kautta.

Tämä kertoo meille sen hengellisen totuuden, että jokainen meistäkin tulee kerran menemään perille Jumalan luokse puimatantereeseen kautta, missä tekomme ja vaikuttimemme punnitaan, missä jyvät erotetaan akanoista, ja vain täysipainoinen hyvä eli Kristuksessa tehty teko menee mukanamme perille ja vain siitä me kerran saamme palkan:

Ja kertomus tähkänpoimija Ruutista kertoo meille saman asian, mutta toiselta kannalta: hän meni puimatantereeseen kautta täysipainoisena jyvänä omiin häihinsä (Ruut 3; makasi ruumenista puhdistetun viljakasan ääressä, Ruut 3:7, ja Booaan sanat todistivat saman 3:10-11) – aivan kuten mekin tulemme menemään: *”nisunsa hän kokoaa aittaan” (Matt 3:12).*

Paavali käyttää tästä puimatantereesta nimeä Kristuksen tuomioistuin (2. Kor 5:10), mistä ketään ei tuomita kadotukseen, sillä se on eri istuin kuin viimeisellä tuomiolla (Matt 25:32; Ilm 20:11).